

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم : پنځوس میلیونه

ليکوال : عبدالوکیل سوله مل شینواری

څېړندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني

لړ : ۶۷

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۳ ل / ۲۰۰۵ هـ

ډیزاین : حاجي محمد (عمر فیل)

چاپ او کمپیوټر ځای د دانش څېړوندي ټولني تخنيکي

څانګه

Ketabton.com

د انټرنیټ په مخ اډو نکی سمسور مېږي

د لنډو کيسو له نوې ټولگې سره

دا دی د پښتو د تکره کيسه لیکونکي بناغلي عبدالوکیل شینواری د لنډو کيسو دویمه ټولگه چاپ ته چمتو کېدونکې ده. د لنډو کيسو لومړنۍ ټولگه یې څو کاله مخکې د "زړه کلا" په نامه چاپ او خپره شوې ده.

د بناغلي شینواری د دغې داستاني ټولگې خپراوی به دا خبره په ښه توگه څرگنده کړي چې نوموړی، د پښتو داستاني ادبیاتو له اوسنیو د حساب وړ څپر و څخه یو دی. په دغه مجموعه کې مور ته بناغلی شینواری خپل ځان د یو نوبتگر کيسه لیکونکي په توگه راپېژني او پر داسې موضوعگانو هم قلم چلوي چې زموږ د کيسه لیکنې په روایت او عنعنه کې پرې که مخکې قلمونه هم چلېدلي وي، ډېر لږ او استثنا یې به وو، له همدې کبله یې په تېره بیا د کيسې موضوعگانې ډېرې نوې او په زړه پورې دي. په دغه داستاني ټولگه کې څو نور ټکي هم داسې دي چې په ځانگړې توگه ورته لنډه اشاره په کار ده: لومړنۍ خبره دا ده چې په دغو کيسو کې د افغاني ټولني ډېر نوي او تازه واقعیتونه په یوه نوې بڼه ځان راڅرگندوي، دا تر ډېره ځایه پورې هغه زاړه او سولیدلي واقعیتونه نه دي چې کلونه کلونه پرې زموږ د لیکوالو قلمونو "شخوند" وهلی دی او اوس له هنري پلوه په ډېرو سولیدليو واقعیتونو بدل شوي او له همدې کبله پرې تل ادبي کره کتونکي کره کتنې کړي او په تیره بیا د پښتو کيسه لیکنې په راروانه عنعنه کې یې پرې کله کله د ابتذال تاپې لگولې دي. په دې ټولگه او د دې ټولگې په بېلابېلو کيسو کې، لیکوال هڅه کړې ده چې د منځپانگې او موضوع له پلوه، د داستان ځولۍ له ډېرو نویو موضوعاتو هم ډکه شي.

دویمه خبره دا ده چې بناغلي لیکوال هڅه کړې ده چې د هغې ټولني ځینې واقعیتونه هم تر یو ځایه پورې په خپلو دغو هنري هستونو کې ځای کړي چې، دی ژوند په کې کوي. ډېر کلونه کېږي چې بناغلی لیکوال په جسمي لحاظ له هېواده بهر دی. د لویديځې ټولني د ژوند ځینې اړخونه هم د دغو کيسو موضوع جوړوي، خو په دې لړ کې هم هڅه شوې ده چې له ډولونو څخه په یو ډول یې له وطن او د وطن له مسایلو سره غوټه کړي.

تر کومه ځایه چې ما ته معلومېدای شي، په دې ټولگه کې له "امیب" نومې لنډې کيسې پرته نورې

کيسې ښاغلي ليکوال هم ډېرې تازه ليکلي او ځينې يې ان چې په کومه خپرونه کې په متفرقه بڼه هم نه دي خپرې شوي او تاسو ادب دوستان او کيسه دوستان يې د لومړي ځل لپاره په همدغه ټولگه کې لولئ. مور ته په ځانگړې توگه د خونبې خبره دا ده چې د ښاغلي ليکوال عبدالوکیل شينواري لومړنۍ داستاني ټولگه هم خپله دهغه په خپل لگښت د افغانستان د کلتوري ودې ټولني له لورې خپره شوه او دا دی د دې لگښت هم په خپله غاړه اخلي او د خپراوي وياړ يې بيا هم ټولني ته ور په برخه کوي. د ښاغلي ليکوال د نورو سترو هنري برياوو په هيله ، تاسو د دغو په زړه پورې کيسو لوستلو ته رابولم .

زرين انځور

جرمني ، د کولن ښار

د 2004 کال د سپتمبر شلمه

د یوې وعدې په پلمه

پر خپل هنري اثر څه کښل ډېر معمول نه دي ، خو د یوې وعدې له مخې چې مې د خپل یوه نږدې دوست او خوږ ژبي شاعر سره کړې ، له دې دوده سرغړوم .

ما چې کله د پنځوس مېلیونه کیسه وکښله ، نود مخه تردې چې کومې خپرونې ته یې دخپراوي لپاره واستوم ، ځېنو دوستانو ته مې د لوستلو لپاره واستوله ، او چې څنگه دوی ته ورسېده له هماغه دمه ځېنو خوبه ، ځېنې چوپه خوله او ځېنو لکه ستانه میرزهیرد مخه تردې چې کیسه تر پایه ولولې راته ولیکل چې کیسه مې سیاسي رنگ لري او دې ټکي له هنر او ادبي جوهره بې برخې کړې ده .

یو له دغو کسانو چې د دې کیسې په باب یې په لیکلې بڼه خپل لید راواستاوه ما ته گران نثار صاحب دی ، او ما هم په هماغه دم وعده وکړه چې زه به یې کره کتنه کت مټ خپروم ، خو دا مې له ځانه ونه پوښتل چې چیرې ؟ دا ده اوس یې وعده پر ځای کوم او لیکنه یې کت مټ رااڅلم :
هیله ده له بچیانو او یارانو سره دې ښه وی !
وروره ! ډرامه گۍ مې درته ولوسته ، ډېر عالی ! فقط دمره وایم چې :

سلفیان او وهاییان دواړه یوشی نه دي ، که راسره موافق یې نو دغه دواړه په پنچپیرانو واپاره .
پادشاه او شېر پنجه په یوه کانسې مه تله او حقیقت هم دا ډول نه دی ، ځکه چې پادشاه د هغه ترهگر په ورمېر پښه اېښودې وه او خراب تراب او زولانه یې د ایتالیا پولیسو ته ورسپارلی . تردې چې وایې اوس هم په زندان کې دی ، البته مسعود منم چې ژوبل او چغریټ یې ستاسې په قول ښکاره شو .

-دغه راز په هغه ځای کې چې جاندا د اسامه په ځای خپل د ادکې مور زوی ته د مرگ تابیا نیسي ، نو لږ گوتې ډېر درڅخه ډیالوگ مصنوعی شوی دی ، په څو دلیلونو :

-د ښځې او مېړه ترمنځ د زرداد په اړه سوال او ځواب لوستونکو ته څه خاص معلومات نه لېږدوي ، هیره دې نه کړو چې د جاندا په څېر حرفوي قاتلان له ځانه سپوا په هېچا باور نه کوي ، حتی په خدای پاک هم ، ښځه خو هسې هم ناقص العقل ده .

له ورور زرداد سره یې تکرار هم د وضعیت په تناظر کې کاملاً غیرطبیعی دی . زما په فکر څنگه چې په کوټه ورننوځي باید چې سر ځېنې قلم کړي ، دا خو څه بلا تشبیه د ابراهیم علیه السلام قرباني نه وه چې د خدای د حکم تعمیل یې کاوه .

نوره نو ډېره ښه وه ، خوبه مې شوه ، خو دا راته ووايه چې لنډه کیسه دې ولې ورباندې نه لیکله ؟ بڅښنه غواړم ، لیکوال یا شاعر ته فرمایش یا سپارښتنه کول نقدن گناهگاني دي

په درناوي
نثار نورالحيب
د اپريل 22 - 2004
پشاور ، پاکستان

دا چې دا كيسه د بناغلي زهير په اند په سياسيوالي د كيسې له قطاره بايد ووخي او كه گران نثار په كې گڼې خامې راباسي دا د دوى اند او انگېرنه ده ، خو سياسيوالي بيا په ما دا كيسه گرانه كړې او په همدې موخه مې كښلې هم ده .

دا كيسه لكه د دې كتاب د ډېرو كيسو برعكس كومه اورېدلې او ليدلې پېښه نه جوړوي ، بلکې هرڅه يې زما خپل خيال او تصور دی ، خو كيسه د افغانستان له رښتيا خړوبېږي ، هغه رښتيا چې زموږ د رنځېدلې ملت يو تريخ حقيقت جوړوي .

ما په دې كيسه كې زموږ د رنځېدلې اولس پر سردلوبي د اصلي لوبغاړو د پېژندنې هڅه كړې ، ما غوښتې وو ايم چې زموږ ډېر ټوپك سالاران د پيسو ، شهرت او مقام لپاره په هېڅ اړ نه دي ، او د دې موخو د لاسته راوړلو په لاره كې د هېڅ گناه او خطا نه نه بيرېږي . همدا څېر مې له دوى سره يوځاى د دوى معامله گره په همدې تله تللي . له دوى (امريكايانو) لپاره هم مهمه نه ده چې د معاملې اړخ يې څومره ظالم ، شيطان ، مكار او گنهكار دی ، او دوى هم د خپلو اهدافو د پلي كولو په پروسه كې له هر كس او ناكس گنهكار او خيرن سره معاملې ته چمتو دي .

دا د اوسني افغانستان يو تريخ حقيقت دی ، خودا چې دا هرڅه مې د كيسې په چوكاټ كې څومره راوستي ، پخپله څه پرې نه كارم ، يوازې د څو توضيحاتو حق له بناغلي نثار او نورو غواړم .
- "پنځوس مېليونه" كه لنډه كيسه نه ده ، ډرامه خو هم په هېڅ ډول نه ده .

- دا چې د كيسې اتل د پادشاه ټپي كېدل او د مسعود وژل كېدل څنگه بيروي او ولې سلفيان او وهابيان

بیل بیل مفاهیم گڼي. دده خپله پوهه او اند دی ، نه زما او نه د بناغلي نثار دا زه نه یم ، دا هماغه قوماندان دی او ټول قوماندانان د بناغلي نثار غوندې پوهه نه لري.

گران نثار د خپل سکني ورورد وژني په درشل کې د ورونو ترمنځ مکالمه مصنوعي بولي ، خو زما په اند دا هم د کيسې د اتل چې قاتل دی ، ځانگړی روان دی او ټول قاتلين هم ورته روان نه لري. هر گنهکار که گناه هم کوي بيا هم ځانته د گناه توجیه لټوي او ځانته د خپلې گناه څخه د وتلو يوه لار جوړوي ، زه د دې خلاف د کيسې دا برخه ډېره په زړه پورې بولم.

دا رښتيا ده چې د کيسې اتل د ورورد وژني په تياري سره سرې د ابراهيم عليه السلام داستان ته بيایي ، دا سمه ده چې دی منافق ، خطاکار او د پيسو غلام دی ، خو له دې ټولو سره سره په خدای او عذاب باور لري.

په ټولگه کې راغلي يوازې درې کيسې : همدا پنځوس مېليونه ، بېرېدلې نانځکه او رسوايي زما د خپل ذهن او تخيل زېږنده دي. د ټولگې پاتې ټولې کيسې مې له يو چا اورېدلي او بيا مې پخپله خوښه هراتل او هره پېښه هسې چې مې غوښتي ترسيم او انځور کړي. په دې ډول مې ټولو پېښو او اتلانو ته نوې ساه او فضا ورپوه کړې.

ښايي ځېنې کيسې گڼې پوښتنې او عکس العملونه د ځېنو په زړونو کې راوتوکوي ، خو زه ټولو لو ستو نکیو ته دا وایم چې که د واقعیتونو ژور چان وکړي له دې به لاله مضحکو اتلانو او زړه بورنوونکو پېښو سره مخ شي.

سوله مل شينواری

براتسلاو ، سلواک

پنځوس ميليونه

هغه څوک چې بن لادن مړيا ژوندی امریکایانو ته وسپاري ، د پنځوس ميليونه ډالرو انعام به خپل کړي .
خبر لا پای ته نه ورسېدلی چې د جانداد له خولې بې اختياره ووتل :
پنځوس ميليونه !
بيا يې د مقاومت او جهاد د کلونو نژدې ملگري گلداد ته مخ ورواړاوه او د دويم وار لپاره يې د اوږده
اسوبلي په ملتيا وويل :

پنځوس ميليونه ؟ دې ته غوپه وايي .
گلداد يې خبره تصدیق کړه :
ښه مشوره ده ، خو داسې نرلا مور نه دی زېږولی چې د ده درک معلوم کړي ؟ هغه په پنځوس ميليونو
سوږو کې پیسې لټوه نو !
جانداد دستي ورغبرگه کړه .
امریکایان ساده گان نه دي . دوی پوهېږي چې په پنځوس ميليونو سوږو کې د هغه درک همدا سې
پنځوس ميليونه کلونه او سرونه غواړي .
بيا يې گلداد ته وويل :
خو پنځوس ميليونه ډالره هم په خوله يادېږي ، که سړی د دې پیسو له پاره 50 ميليونه خطر ونه هم په ځان
ومني لا کم دي .
خو گلداد وويراوه :

- خو هغه گوره داسې وړې سپکې نه دی خوړلی ، د هغه معاملې کې گوتې وهل ، لکه په سره انگار کې
چې پښې ږدې ، له امریکایانو نه د ده خبرلوڅي ډېر دي . او چې خبر شي درباندي ولا چې د پنځوس
ميليونو سوږو څخه خو دې راوباسي .
جانداد په خندا شو .
- او پنځوس ميليونه ميخونه خو دې په سر ټک وهي .
خو ژر بېرته اصلي خبرې ته راغی .

- بنه څه يې کوي ، اوس اصلي خبرې ته راشه ! ته څه وايي ، چې که متې پسي رابلد وهم ، څه به ونه شي . په طالبانو کې خوبلا لوی خلک لرم .

گلداد وپوښت:

- نو ته وايي چې ځان يې ليکو ته ورگډه کړې .

جاندا د ځواب ورکړ:

- خود ، که خدای يې کوم وت را پيدا کړي .

گلداد يې خبره تاييد کړه:

- دا خودې ولا بنه سوچ کړی ، چې مازې بوی يې درشي او په ډاډه شي ، امریکايان دې خالي لاس نه

پرېږدي ، د خلکو خولو کې گوتې ووهه ، څه هر ورو ترې راوځي .

جاندا د وپوښت:

- څه وايي ، چې دا کار څنگه کېدونکی دی ؟

گلداد په بېرته ځواب ورکړ:

- کار خو گران ، خو شونې دی . بس داسې وکړه چې په غرونو ورسر او طالبانو ته ځان وروسپاره او زه به د

امریکايانو سره شم . بس چې څه اورې او گوري ، ما ته احوال رالېږه . بيا زه پوه شه او امریکايان .

دوی په همدې خبرو کې وو چې د ما بنام اذان وشو ، او په اورېدو يې دواړو خبرې بس او په منډه يې

جومات ته ځان ورساوه .

جاندا له لمانځه وروسته گلداد سره مخه بنه وکړه او کور ته روان شو . کور ته د راتگ په ټوله لار يې گڼو

فکرونو زړه ته لار وکړه او هغه ټول په بن لادن او د 50 مېليونو ډالرو په هوس راتا وېدل . وېرې واخېست او

څه عجيبه پوښتنې ورسره پيدا شوې . که راباندې پوه شي ؟ دوی يې چې په دومره سړو او پيسو کې نه

شي لاندې کولی زه به يې څنگه ومومم ؟

- چې ظاهر شاه يې په ايتاليا او مسعود يې په چارېکارو کې ښکار شول ، زه څنگه ترې بچېداى شم ؟

په همدې چرتونو او خيالونو کې و چې کور ته راوړسېد کور ته په رانوتلو هم هماغه چرتونه او خيالونه

ترې راتا وو او داسې فکر نه کېده چې دی دې په خپل کور کې وي او د خپلې ښځې خواته دې ولاړ وي ،

بلکې بيخي په بله نړۍ د بن لادن او د پنځوس مېليونو د هوس په نړۍ کې يې مزلې کولې .

دې پوښتنو او ځوابونو ترې خوب وټنستاوه ، اړخ په اړخ او ښت را اوښت او د اوږدو چرتونو په ټال کې يې

ټالۍ وهلې ، خودوهمې او ځوانې ښځې يې د چورتونو لړۍ پرې کړه .

خه درباندي شوي؟ ويده يې که وپېن؟!

سم له لاسه يې خواب ورکړ:

- سودا رالوېدلې.

بنځه حيرانه غوندي شوه.

- د خه شي سودا؟

جاندا د ژر خواب ورکړ:

- د بن لادن.

د بنځې حيرانتيا نور هم زياته شوه.

- بن لادن؟! ستا يې په هغه خه کار؟ هغه خود امريکايانو مدعي دی.

جاندا وپوښتله:

- راډيو دي واورېده؟

خواب يې ورکړ:

- نه.

په بېره يې د راډيو له اعلانه خبره کړه.

- د بن لادن په مړي يا ژوندي امريکايانو (50) مېليونه ډالر منلي.

بنځې په حيرانتيا تکرار کړه؟

- پنځوس مېليونه ډالر!

جاندا وويل:

او! پنځوس مېليونه.

پنځوس مېليونه يې خو خو ځلې واپول راواړول او بيا يې بنځې ته مخ ورواړاوه.

- پوهېږې، بنځې، که مې خدای په دې کار کې کامياب کړي په سرو او سپينو کې به گرځي. دومره پيسې

په خولې يادېږي. بيا به هېڅ قوماندان زما سيال نه وي، چې پيسې وي سړي هم وي او چې سړي دي وي

امريکايان دي هم خپل دي او بيا چې په کوم منصب لاس کېږدي هغه دي خپل دي.

خو بنځې يې ووبراوه:

په خزاني پسې که سره زر هم وي څوک ځان اور ته نه گوزاروي. لږ اوار راځه! اوس دي د خه شي کمی دی

؟

جاندا وويل:

- کمی !!؟ دا دوه موټرگي ، يوه بنگله او دوه دوکانگي ، دا دې ټوله دارايي ده . په دې تاسې دواړه د دوه لښکر بچيانو سره ساتل کېږئ؟ زه له کوم صاحبه کم يم . له چا کم جنگېدلی يم ، په شمار مې (10) جازونه په سټينگر وېشتلي ، (25) ټانگونه مې په خپل لاس سوځولي ، (1500) ملحدين مې په خپل لاس له تېغه تېر کړي . دا دوه قربانۍ او دا دوه سترې؟ دا ټول په هوا ولوزوم؟؟ جنگ کې دې د مخه او غنيمت کې دې د ټولو شاته ، دا شونې نه ده .

جاندا د په راسبا دستي گهيځ له کوره ووت ، او نېغ هغو سيمو ته ورغی چې يې فکر کاوه گوندې بن لادن به هلته پټ وي . د نورستان غرونه ، توره بوره ، کونړونه ، سپين غر ، هلمند ، ارزگان؟ يو ځای هم ترې پاتې نه شو . خو په هېڅ ځای او سيمه کې د بن لادن څرک ورمعلوم نه شو . په دې لټه يې پوره کال واوښت ، خو لټې يې ثمر ورنه کړ . د بن لادن نه ميندني هغه پوره نهيلی کړ . داسې يې انگېرله لکه لويه جگړه چې يې بايللې وي . دا يې خپله لويه ماته گڼله ، داسې ماته لکه يو لوی امپراتور چې وي او د يوه هېواد په يرغل کې پاتې راغلی وي .

دې ماتې نه يوازې د ده د (50) مېليونو حاصل شنه کړ ، بلکه د ده په نه تسليمېدونکي غرور يې هم لوی اثر پرېښود .

د دوه ډېرو پيسو هوس يې عجيب فکرونه په ذهن مېلمانې کړي وو :

- کار هم ونه شو او دا د ظالم زوی هم يوه ورځ ضرور راباندې خبرېږي؟ يو څه فکر په کار دی !؟
نايبره بيا د سوچونو درياب واخېست .

خامخا بايد يو څه وکړم . دا غوپه مې بايد له لاسه ونه وځي .

د بن لادن څېره چې له جيبه راوکنبله او ښه شيبه يې په ننداره شو .

- دا به چاته ورته وي؟

دستي يې په خپله ځان ته ځواب ورکړ .

- خانمير کا کا ! هغه خو په عمر پوخ دی .

بيا يې شاه ځوان ماما په نظر ورغی .

دی هم ورته دی ، خو دی همم په عمر نه ور برابرېږي .

گلاب چې خورين يې و ، په ذهن کې تداعي شو .

- دا سرکوزی ورته دی .

- خو افسوس يې وکړ !

کاشکې چې خام نه وای .

په درنگ شېبه کې يې ټول کلی او خپلوان مخې ته ودرېدل او له هر يوه سره يې د بن لادن څېره پرتله کړه ،

خو له بل هېچا سره يې سر ونه خوړ .

کور ته د راتگ په ټوله لار کې یې دا چرتونه او فکرونه ووهل. په همدې چرتونو کې و ، چې بیا کور ته راوړسېد .

کله چې کور ته راوړسېد لا یې د کورد دروازی په ډبولو لاس نه و پورې کړی چې له ده کشرې یوازېني ورور یې له لېرې پرې ورغږ کړ :
- لالا سترې مه شې .

جاندا د خپل ورور په لیدو ټکان وخور ، خو له حیرانتیا سره یې یوې غیرې مریې خوښۍ په زړه کې ځای ونيو :

دا مې څنگه له پامه ولیدلی و ، دا خو کت مې ورته دی ، په خپله هماغه دی ؟ .
دې فکر یې په ذهن د خوښۍ احساس پاچا کړ . د مخه تردې چې کور ته ورننوځي . ورور ته یې په ورو شان وویل :

ته درځه ! زه لېسارا ته تېرېږم .

په بیره یې بیا د بن لادن تصویر له جیبه راو کینس ، او په ننداره یې شو ، ښه پوره شېبه یې د ورور او بن لادن په پرتلې ذهن و جنگاوه . بیا د کشرۍ ښځې کوتې ته ورننوت ، ښځه یې له لیدو په بیره ورغاړې و ته :
ودې مینده ! ؟

او د ده له خولې دستي د رحمان بابا دا شعر راووت :
چې غوتې پسې وهې په لاس به درشي

چا ویل چې په دریاب کې گوهر نه شته
خو ښځه یې جدي شوه :

څه د لېونیانو غوندې سړیې ؟ سم دم ووايه ! بیا دې موند ؟
جاندا د په بیره ځواب ورکړ :
- خود .

ښځې یې د ځای پوښتنه وکړه :
- چېرته ؟

جاندا د ځواب ورکړ :
- همدلته .

هغه حیرانه شوه .
- چېرته دلته ! ؟

جاندا د ځواب ورکړ :
- بس همدلته ، په همدې کور کې .

ښځه نوره هم حیرانه شوه .

- دا څه په گلپو وډو سر يې .
جاندا د موسکي شو :
- نور يې څه کوي ، که (50) مېليونه درته رانه وړم ، پنځه مېليونه خوبه شي .
نسخې يې وضاحت وغوښت :
زه دې په خبرو نه رسېږم .
جاندا د ورسپينه کره :
- دا عکس گوري ؟
نسخې ځواب ورکړ .
- هو ، دا خوبن لادن دی .
بيا يې پورته په دېوال کې راځوړند عکس ته گوته ونيوله :
- پاس عکس وينې ؟
نسخې ځواب ورکړ .
- دا خومې د لېوره ، ستا ورور زرداد دی کنه !
جاندا د پوښتنه وکره :
- په دواړو کې فرق وينې ؟
نسخې يې په حيرانتيا ځواب ورکړ :
- ؟ دا خولکه سکه وروڼه چې وي .
جاندا د کړس په خدا شو .
- راکړه لاس ، وموگتله ، همدا ستا تصديق مې په کار و .
نسخې يې په حيرانتيا بيا وپوښت :
څه شی دې وگاته ؟!
ځواب يې ورکړ :
- 50 مېليونه ډالر .
بيا يې وويل :
- خبره خلاصه شوه .
نسخې يې بيا وپوښت :
- د څه شي خبره ؟
جاندا د ځواب ورکړ :

- د زرداد خبره ، زما د ورور زرداد .

بنځه نوره هم حيرانه شوه .

- ولي څه خبره ده ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- بس لکه چې مقصد کې خدای کامياب کړو .

بنځې وپوښت :

- د څه شي مقصد ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- د مېليونو ډالرو مقصد .

د بنځې زړه تنگ شو .

- خبره رالنده کړه .

جاندا د وويل :

- خبره لنډه شوه .

بنځې يې بيا وپوښت :

- څنگه ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- داسې چې زرداد په مرگ او مور په ژوند جنت ته ځو ..

د بنځې له خولې ناڅاپي چيغه پورته شوه :

- دا څه وايي ، وژنې يې ، خدای به اوس اسمان راوغورځوي سکنی وروردی وژنې ؟ ؟

جاندا احساساتي شو .

- دا په کابل کې چې دا دومره کلونه زمور په پاچاهۍ کې مرگونه وشول ، دا څه وروڼه نه وو ، هلته ولي

خدای اسمان نه راغورځاوه !؟

بنځې نور هېڅ ونه ويل ، خوابدې ، ژر غونې او بېرېدلې بلې خونې ته لاړه ، خو جاندا خپل حال ته

پرېښوده ، او نېغ پسې ورغی د تفنگچې لټې وواهه او په کراره شان يې د غوږه ورتېره کړه .

- سون دې ونه باسې ، که دې څوک خبر کړ ، دا شاجور ټول درباندي تشوم .

بيا يې په کراره سره وويل :

- زه خودا يوازې ځان لپاره نه کوم ، غواړم چې ان کړوسيانو ته دې د خانانو ژوند جوړ کړم .

بنځې يې چې رېږدېدلې په کراره ورغبرگه کړه .

- زه او بچيان مې دې زهر وخورو . د خدای روی وگوره .

خو جاندا لکه چې هېڅ يې نه وي اورېدلي خبره واړوله او د خپل مرام په پلي کېدو شو .

- چېرته ده ، هغه لويه چاره ؟

بنسځې يې هېڅ ځواب ورنه کړې .

جاندا د په غوسه شو :

- څه ورکه شه ! په پرستنه ننوځه ! زه يې پخپله پيدا کوم ، خو چې له خولې دې سون ونه خېژي .

لږ وروسته يې لويه چاره ومېنډله او په لږه شېبه کې د خپل مېلمه ورور پسې ورغی .

ورور يې د جاندا د نيمايي شپې بې خبره ورتگ وارخطا کړ او چې کله يې د ده په لاس کې لويه چاره

وليدله وارخطايې خو براهه شوه . فکريې وکړ چې ورور يې گواکې لېونی شوی ، نېغ په کت کې

راکېناست ، د مخه تردې چې له جاندا ده د نابره ننوتو په باب وپوښتي ، جاندا د ترې پوښتي شو :

- مه وارخطا کېږه . د يوې پوښتنې ځواب ته راغلی يم . راته ووايه چې زه دې ورور يم !؟

زرداد په ژرغوني او حېرانوونکي ډول ځواب ورکړ :

خود ، ولې دا پوښتنه کوي ؟

- جاندا د بيا وپوښت :

- زما لپاره هر کار ته حاضر يې ؟

ورور يې په کراره د زړه له اخلاصه ځواب ورکړ .

- لالا چې سر مې دې هم په کار وي .

جاندا له خوشالي نه وغوړېد .

- شاباس ! ورور همدا سې وي .

پوښتنه يې تکرار کړه :

- له زړه نه وايې ؟

زرداد ځواب ورکړ :

- ما کې منافقت نه شته لالا ، تا سره خو وړوکی رالوی شوی يم ، ته مې د پلار په ځای يې ، په مری کې مې

همدا اوس چاره راکاږه که مې د خولې سون و خوت ، خون مې درېښلی !

جاندا د نور هم تازه او وغوړېد .

- په ايمن دې رحمت شه .

بيا يې په کراره شان وويل :

- ستا او ځان لپاره مې د ډېرې ښې سودا تاييا کړې .

زرداد حيران شو :

- سودا ! د څه شي سودا . سر مې خلاص نه شو ؟ څه خبره ده ؟

جاندا د په بېره ځواب ورکړ :

- څه يې کوي ، د دواړو په خيره ده .

زرداد سپيناوی وغوښت .

- لالا ، راسپينه يې كړه ، څه سودا رااچوي . دا څه شی دي ؟
جاندا د ځواب وركړ :

- دا درته نه وايم ، له دې يو خداى ، يوزه او يوه دې كشرى ، وربندار خبره ده .
زرداد نور هم حيران شو ، خوله يې خبرې ته جوړوله چې جاندا د ترې د مخه شو .
- څه څه يې كوي ؟ تا خو وويل چې هر بار درباندي كېږم ، غاړه ترې نه غړوي .
زرداد بيا ځواب وركړ :

- لالا ما خو درته وويل چې په مړۍ مې چاره راكارې او ستا بڼه په شي ، د ووس به نه وكړي ، سر مې درنه
څار لالا .

- دې وروستۍ خبرې جاندا ته د خپل هوډ او نيت حقوقي سند وركړ .
دستي له ځانه سره گډ شو .

- اوس مې نو خداى ته هم غاړه خلاصه ده .

- بيا يې زرداد ته مخ ورواړاوه او ترې ويې غوښتل :
- بس څه اودس وكړه .

زرداد حيران شو :

- اوس خود لمانځه وخت نه دى ، لا وختي دى .

جاندا د تينگار وكړ .

- بس خو چې زه څنگه مناسبه گڼم ، نېك عمل بايد په اوداسه كې وشي ، ځكه برکت بڼه كوي .

بيا دواړه د نفلي او ثوابي لمونځ په ادا بوخت شول .

جاندا د له سلام گرځولو وروسته د دعا لاسونه پورته كړل او له ځانه سره په خبرو راغى !

- لويه خدايه ! ته خو پخپله گواه يې چې ده خپل سر او وينه راوبښله ، په خپل مرحمت مې ټول كړي
گناهونه راوبخښي .

- جاندا د به له هر لمانځه وروسته په دعا بڼه پوره وخت اړاوه ، خود ا ځل يې دوعا ډېر وخت ونه نيو .
زرداد ته يې مخ ورواړاوه :

- گوره بيا درته وايم ، چې زما او زما د خير لپاره هره سختي په ځان منې ؟ گوره خداى هر څه گوري او
اوري يې .

دا ځل زرداد يې حوصلې شو .

- لالا ! دا څه په گډو وډو سر يې ، څه دې اورېدلي ، خود درته ومې ويل چې سر مې له تا قربان ، دغه دى
درېښلى مې دى .

له دې سره سمدستي بيا د جاندا د چاره د سترگو په رپ كې د زرداد مړۍ ته ورسېده او په درنگ شېبه كې
يې سر له تنې بيل شو .

د هغه چېغې ژرد جاندا د بنځه راخبره کړه ، خود مخه تردې چې چېغه کړي . جاندا له لرې پرې غږ کړ :
زه دومره ساده او بې رحمه نه يم بنځې . خدای گواه دی هر څه اوري او گوري ، ما ته يې پخپله خپل سر او
وينې راوینل .

بنځې يې غوښتل چې څه ووايي ، خوده پرېښوده .

- خو خدای يې بې اجره نه پرېږدي چې دومره يې زما لپاره وکړل ، زما دعا به يې هم ټول عمر په جنت کې
ساتي .

ساره يې واخېسته ، او بيا يې خبره داسې وغزوله .

اوس هر څه چې وشو ، د خدای رضا به وه ، خو چې له خولې دې سون ونه خپږي . بنځې يې په داسې حال
کې چې له ژړا رېږدېده په وروشان وويل :
- ستا له لاسه ؟

خو جاندا د يې خبره ژر په خوله کې وچه کړه .

- بس ورکه شه !

بيا يې غلي شان وويل :

- د خدای رضا او دده خوښه وه ؟ اوس داسې وکړه چې د سر بندوبست يې زما او د تنې يې ستا ، چې بنده
ذات درنه خبر نه شي .

- بيا يې په منډه د خپل ورور سر په ځانگړې ټوټه کې وپوښت ، صندوق ته يې ورواچاوه او په بېړه د

امريکايانو د پوځي مرکز په لور له کوره ووت .

خپل جيب يې ودراره او له څو ساعته مزله وروسته يې بيا د امريکايانو د پوځي مرکز تر مخه . د موټر په

درېدو امريکايي پوځيان حيران شول ، په بېړه يې د ژباړن له لارې دده د ورتگ پوښتنه وکړه ، خوده د

ژباړن په مخ کې هېڅ ځواب ورنه کړ . په ورو يې د يوه پوځي تر غوره په کرار وويل :

- بن لادن .

- پوځي حيران شو ، خو هغه ژر خپل جيب ته لاس ونيو ، امريکايي نور هم حيران شو ، بيا يې له ژباړن

وغوښتل چې دی وپوښتي ، خوده ژر په خپلې خولې لاس کېښود او هغه يې وپوهاوه چې له ده سره د بن

لادن په باب پته خبره لري . پوځي په بېړه له ځايه لاړ او په مخابره کولو شو ترڅو د دې معما په باب خپل

مقام ته راپور ورکړي . له مقامه دستي امر وشو چې په بېړه يې له موټر سره يوځای ورسوي .

امريکايي پوځي دستي دده د موټر په لټه شو ، ژر يې د مېر بنيادم بوی پزو ته راغی ، خورا حيران شو ، خو

جاندا د ژرو له غوره ورتېره کړه .

- بن لادن .

او بيا يې د تېر په څېر په خوله لاس کېښود .

جاندا او ورسره پوځي په درنگ شېبه کې د لښکرکوټ مشر ته ورسېدل . او د مخه تردې چې هغه ته د

روغبرلاس ورکړي ، د خپل ورور سړي د ده په مېز کېښود .

د سر په ليدو د لښکرکوټ د مشر په سترگو کې له ډېرې حيرانتيا او خوشالي نه اوبښکې راغلي ، فکريې کاوه چې خوب يې وليد . په يوه ساه يې څو ځلې جاندا د وپوښت:

بن لادن ، بن لادن ، بن لادن ؟؟

جاندا د ستي سر وښور او ه .

- خود ، پخپله هاغه دی ، بن لادن دی . يو کال د ده په لټه نه رانه غر او نه سمه ټول مې په يوه پښه پسې وکتل ، صاحب !

د لښکرکوټ مشر د مني له څرگندولو وروسته په بېرته په تېلفون او مخابره سر شو ، لږه شېبه بيا نه وه تېره ، چې د امريکايانو پوځي ځانگړي الوتکه راورسېده او ژوندي جاندا او وژل شوی زرداد دواړه يې د کابل په لور پورته او واخېستل . په کابل کې دواړه سره بيل شول .
دی په کابل کې د پوښتنو او گروپونو لپاره تم شو او هغه په مدرنو لابراتوارونو کې د څېړنو لپاره امريکا ته واستول شو .

- د سي آي اي (CIA) لور تبه مامور د جاندا په لومړي ليدو له روغبر وروسته په داسې حال کې چې د خوښۍ احساس يې په ټول بدن خپور و ، جاندا ته له خپل او سپينيز بکسه د (100) سل زرو ډالرو بڼدل راوويست او ويې ويل:

- دا اوس واخله ، هغه که بن لادن وي او که نه ؟ دا يوازې ستا د ښه نيت ځواب دی او که مور ته په دې هکله مثبت ځواب راشي ، په هماغه دم دې 50 ميليونه خپل دي .

جاندا د پنځوس ميليونو په اورېدو بيا وغوړېد ، په ورو يې د سي آي اي (CIA) مامور ته کړل:
- خدای دې وڅېړوي چې هم ستاسې سر په دنيا کې جگ شي او هم زما خواري او به يونسي .
مامور وخنډل:

- ستا خواري خو او به نه ده ورې ، ما خو درته وويل: سل زره خو دې خپل شو ، هغه سر که د بن لادن وي او که د بل چا ؟
جاندا وويل:

- که د هغه سر نه وي ، د کوم خپلوان خوبه يې وي !

مامور يې په ملاتړ وويل: چې هر څوک او هر رگ يې ورسره شريک وي او زموږ لابراتوارونه يې تصديق کړي ، که پنځوس نه وي پنځه ميليونه خو دې خپل دي .
جاندا وويل:

- او که بيخي پردی ، بېگناه څوک وي ، نو بيا ؟
مامور وخنډل:

- پس بيا دې همدا يو لک په نصيب کې وو .

په جانداد رنگارنگ خیالونو غلبه راوړه او گڼې سوداگانې او فکرونه ورو لوبدل .
که راباندې پوه شي چې ورور مې دی څه به ورته وایم .

- څه سزا به راکړي ؟؟ سزا یې په بلا پسې ؟ دا د دنیا او د خدای تعالی شرمنده گي گوره .
خو بیا یې زړه ته ډاډ ورکړ .

- څه ! څه یې کوم !؟ ماشینونه هم غلطې کوي ، که داسې غلطۍ نه کېدلې ، نو دوی څنگه تېره میاشت د
طالبانو په گومان ماشومان ووېشتل ؟ خدای مهربانه دی که لابراتوار غلط شي .

له جانداده دا خو ورځې کېدې چې دا ډول اندېښنې او سوچونه راتا و و . په څلورمه ورځ د سي آی ای (CIA)
بل مامور وروغونښت او دستي یې خبر ورکړ :
- جانداد خانه ! هغه سرد بل چا و خوت !
جانداد وارخطا شو :

- دا څه وایې صاحب ! خواري مې او بو یوړه ؟ د ده په لټه خو مې پوره کال تېر کړ ، نه رانه نورستان او نه
وزیرستان ؟ بس الله تعالی به یې نه وژني ، که نه ما خو یو کال ؟ .
مامور یې خبره پرې کړه :

- موږ ستا په خبرو باور لرو ، او ستا په اخلاص پوهېږو .
- جانداد له وېرې او وارخطایۍ ژیر راوښتی و .
- خو مامور ډاډ ورکړ :

مه ډارېږه ، هر څوک چې وي ، وي به ، زه هم که ستا په ځای وای ، داسې مې کول ؟ سپری باید پرې تېر وځي ،
کت مټ ورته دی . دې کې هېڅ شک نه شته .
جانداد په عجز وویل :

صیب ! دا خو ولا ډېر خراب کار شوی ، هم مې کړې خواري او بو یوړه او هم مې بېگناه سپری وژلی .
مامور ډاډ ورکړ :

هېڅ خبره نه ده ، سهوه یوازې ته نه کوي ، موږ هم کله ناکله تېر وځو . خو ځلې رانه د طالبانو په ځای عادي
وگړي او کوچنيان لگېدلي .

بیا له خپلې چوکۍ راپورته او جانداد ته یې نور پنځوس زره ډالره هم ورکړل .

بس دا خبرې د دندو په سر ته رسولو کې پېښېږي ، خودا ځل تېر نه وځي ، دا ځل به مو د ربنتیني بن لادن
په سر نمانځې چې هم ته په ډالرو کې ولامبې او هم موږ د ترورېزم سره په مبارزه کې ستر بری لاس ته راوړو
براتسلاو ، سلواکیا

بېرېدلې نانمکه

ګلاب چې د ویسکي څلورم جام په سر راواړاوه ، نو په بیره یې له کاتیا لاسونه راتاو کړل ، خو هغې ژر تیل واهه .

- لږ ودرېږه ! چېرته بیره لري ؟

ګلاب سترګې سپینې او بېرته یې خپلې شونډې د هغې په شونډو کېښودې ، لږ وروسته دواړو یو د بل تنیو ته لاسونه ورتېر کړل . د کمیس وروستی تنی یې پرانېستلې چې د تېلېفون آواز شو ، ګلاب په غورېدو غورېدو تېلېفون ته ورغی :

- په غضب شئ ، وخت او ناوخت نه گورئ !

د تېلېفون غوږی یې په تاو پورته کړه :

- هلو ! ګلاب یم .

له مخامخ لوري له سلام اچولو پرته ځواب ورغی :

- څنځیره ! نه مې درته ویل چې په دې ډمه مې پگړۍ په زمکه مه وله ، در یې وله ! پنځه کاله دې د دې پاڼه وانه پروله .

له دې سره تېلېفون ژر بند شو .

د ګلاب سر خلاص نه شو ، سودا ورو لوبده ، ژر یې بېرته د تېلېفون په کولو لاس پورې کړ ، خو لا یې وروستی شمېره نه وه وهلې چې کاتیا له لاسه راو نیوه :

- هېڅ آداب دې نه دي زده ، ما خو درته ویل ، بیره مه کوه چې داسې دې تېلېفونونه اورېدل ، زه دې ولې لوڅولم ؟

ګلاب وررغبرگه کړه :

- لږه او درېږه ! څه مهمه خبره ده .

کاتیا ژر ځواب ورکړ :

- په بلا یې ووهه ! د تېلېفون مزى راوباسه ! اوس دې زه راپارولې یم ، څه ! د خوب کوتې ته ځو .

دا ځل دواړه برېنډ شوي وو چې بیا د تېلېفون غږ شو او چې څو د کاتیا پام کېده ، ګلاب په منډه تېلېفون ته ځان ورساوه .

- هلو !

ځواب یې واورېد :

-زه جلال الدين ، ستا تره يم . پلار دې له غوسې درته نه دي ويلي ؟ زه به يې در سپينه كړم .
گلاب حيران شو :
-ولي څه خبره ده ؟
تره يې ځواب ورکړ :
بنځه ډمه دې د سپري سره ونيوه .
گلاب په خبرو کې ورو لوبد :
-لږه اشاره ابا هم را کړه ؟ لږه مو کړه که در نه ختا شوه ؟
- هو ! په هماغه دم مو له هغه خنځير سره يو ځای ؟
- چا ؟
- نسيم وراره ، زوی دې !

گلاب په غرور ورغبرگه کړه :
-وا ، شاباس ! نره ! دی هم گولی ورولی شي .
تره يې هم په غرور ځواب ورکړ :
-دوه جاغوره يې پرې تش کړي .
دا ځل کاتيا په ډېرې بې صبرۍ د گلاب له لاسه تېلېفون راواخيست او په شرک يې په محکمه کېښود ، بيا
يې په بې شرمۍ د تېلېفون مزى راوکېښ .
-درته ومې ويل چې د تېلېفون مزى راوباسه ، که مې اشتها وسوه بيا چې راته په زاريو مې هم شې ؟ ولاکه ؟

گلاب ژر په ننواتو شو :
-سمه ده گراني ! هرڅه منم ، ملامت يم ؟ خو دا ډېر مهم تېلېفون و .
کاتيا وپوښتل :
-له کومه ځايه ؟
گلاب ځواب ورکړ :
-له پاکستانه ، له کوره ؟
-مېرمن دې وه ؟
گلاب په غوسه شو .
-دا غوا راته مه يادوه !

کاتیا موسکی شوه .
- له کله راهیسي درباندي دومره گرانه شوم ؟
گلاب په مکيز ځواب ورکړ :
- ته تل په ما گرانه وي .
بيا يې اوږد او سيلی وکړ :
خو دا گرانبت راته ډېر گران تمام شو .
هغه هم حيرانه شوه .
- ولي څه خبره ده ؟
- گلاب ژر ځواب ورکړ :
- له مېرمنې خلاص شوم .
- هغې په تعجب وپوښتل :
- دا څه وايي ؟ مړه شوه ؟
- نه مړه نه شوه ، مړه يې کړه .
- چا ؟
- هغه په غرور ځواب ورکړ :
- زما زمری زوی .
هغه نوره هم حيرانه شوه .
- دا څنگه ؟ ستا زوی خپله مور ؟!
په آرمه يې ځواب ورکړ :

- هو کاتيا ! دا زموږ رواج او رسم دی چې بنځه له خپل مېړه پرته له هر پردي سره په زنا او خطا په هماغه دم وژني .
- هغې ټوپ کړ :
- دا څه وحشت دی ، زوی خپله مور ؟ .
هغې ته نوره هم سودا ورولوېده :
- نو ما او تا خو هم واده نه دی کړی ، که ستا زوی ما له تا سره وويني !!
گلاب په سره سينه ځواب ورکړ :

- د ننه مرغه لاداسې پېښه نه ده شوې چې چا دې خپل نارینه له پردې ښځې سره په زنا او خطا وژلی وي؟
کاتیا دستي استدلال وکړ:

- ته دا عدالت بولي؟

ګلاب په بیره ځواب ورکړ:

- اوس به څه د حقوقو لکچر درکوم ، رانږدې شه چې په هر څه تیره کېږدو او سر له سبا د واده پلانونه جوړ
کړو. او زما د زمري زوي لپاره د یو بلنلیک چاره هم وسنجوه.

ګلاب له هغې لاسونه راتاو کړل ، خو کاتیا ژرد ده لاس له خپلې اورې پورې واهه.

- نو که ستا زوی دلته ما له چا سره په دې کار ونیسي؟

ګلاب دستي ځواب ورکړ:

- چې له مور سره یې وکړل ، میره څنگه پرېږدي؟

- کاتیا لکه په ماغزو کې یې چې کړنگ وشي ، په غوسې د خوب کوتې ته لاړه. په بیره د کالیو په

اغوستلو شوه او له ځانه سره ګډه شوه:

- دا وحشت دی ، ظلم دی؟

ګلاب ژر بیا په زاریو شو:

- نن خو پاتې شه ! سبا به په هر څه په تفصیل رڼا واچوو.

ګوره ! زموږ عنعنې که بدې لري ، ښېګڼې هم لري.

خو هغې په زور له هغه خپل لاس راګڼوده ، او د تل لپاره یې له ده سره پنځه کلنه دوستي پرېښوده.

سلواکيا . براتسلاوا

د 2003 ميلادي کال د نومبر 23

د خیر کار

د دروازي په زوره وهل او د باندې په کوڅه کې د وسله والو طالبانو شور او زوږد ټنگ ټکور ټول پروگرام گډوډ او له ټولو یې آرام او خوښي وټنښتوله ، ټول له یوه سره په منډه په کوټو کې خواره او د هېچا له خولې سون قدرې ونه خوت ، ټولو یوه بل ته رډ رډ کتل ، خو لویې دروازي ته هېچا زړه نه ښه کاوه ، نابیره جنت گل ته یو کس وړاندیز وکړ:

- جنرال صاحب! ورووڅه ، که موږ هر یو لاسته ورشو ، ولا چې په وهلو خو مو پوستکی وباسي .
جنت گل په خپله اوږده ږیره لاس را کښود ، کلمه یې په ځان چوف کړه او د دروازي په لور ، ځولی- ځولی- وروان شو:

له دروازي د باندې د وسله والو طالبانو گواښونو یې په وجود کې وینه وچه کړه ، خوزرورتیا یې له لاسه ورنه کړه ، لویه دروازه یې پرانښتله ، یوازي له دروازي یې سر لږ شان وروویست او بیا په عجز او زاریو سر شو:

- صاحب! زه پخپله طالب یم ، جنرال یم ، د پولیسو په قوماندانۍ کې یم ، هسې دې ځوانانو ته دې خدای انصاف ورکړي؟

لا خبره یې بشپړه کړې نه وه چې له د باندې یې کلکه خپږه وخوره .

- چوپ شه منافقه! د طالب نوم په ځان مه ږده ، که نه اوس دې دا شاجور په گډه درتشوم .
جنت گل په ورو سر رادتنه کړ ، خو لویه دروازه یې هماغسې تړلې پرېښوده او بیا د دروازي له شا په زاریو شو:

- په خدای قسم خورم که چا هېڅ شی کړی وی .

وسله وال طالب وغورېد:

- د دوکنو ساز مو عالمونه په سراخېستي وو او ته منافق وایې چې هېڅ شی؟

جنت گل بیا ځواب ورکړ:

- صاحب! بنادي خو خامخا څه خدا او ساتیري غواړي ، خوزه په دا سپینه ږیره درته قسم خورم ، که چا باجه او یا دوکنه وهلې وي .

وسله وال طالب پوښتنه وکړه:

- او که مو بیا درسره پیدا کړل:

جنت گل خواب ورکړي :
- بس غرغره مو کړئ ! ما خو په قوماندانی کې ټوله دنیا پېژني .
وسله وال ملا وویل :
- چې داسې ده د دې دوکتو غږ مو له کومه راته ؟
جنت گل خواب ورکړي :
- دا هسې د تېلو بوشکه او لویه داغږلو کاسه وه .
وسله وال ملا په غوسه شو :
- منافقه په دا سپینه ریره درواغ مه وایه .
جنت گل بیا په قسمونو سر شو :
- په خدای قسم خورم ملا صاحب ! ?
د ډلې مشر ملا لږ څه آرام شو :
- ښه چې قسم خورې .. هغه کسان او هغه شيان دلته را حاضر کړه :
جنت گل وویل :
- په سترگو ! خو سوال درته کوم چې هلکانو ته به څه نه وای .
وسله وال ملا وویل :
- که له کاسې او بوشکې داسې لعنتي ساز جوړولی شي ، بڅښم یې .
په جنت گل کې په دې خبره سا وچلېده ، ژر په هغو زلمو پسې ورغی او په بیرې یې هغه دوه زلمیان ،
بوشکه او کاسه حاضر کړل .
ملا له دروازې ورغږ کړي :
- د باندې یې راوباسه !
جنت گل زړه نازړه دروازه خلاصه کړه .
- بیا ملا له زلمیانو وپوښتل :
تاسو دې خدای ووهي چې باجه او دوکڼه مو نه دي وهلي ؟
زلمیانو په زړورتیا خواب ورکړي :
- په خدای قسم خورو .
بیا نو ملا امر ورکړو :
- ښه نو شروع کړئ چې اوس مو دروغ او رښتیا معلوم شي .
زلمیانو دستي د بوشکې او کاسې په وهلو پیل وکړ . ساز لکه جادو په ټولو وسله والو داسې اغېزو کړي
چې یوه د درېدلو بولنه نه ورکوله ، خود ډلې مشر وویل :
- یره دا د کافر شيان خو ولاکه د باجې او دوکڼې سره وپېژني .
وروسته یې زلمیانو ته کړل :

- ښه تاسې اوس ورسره يوه سندره هم گډه کړې !
زلميانو پوښتنه وکړه:

- کومه سندره !

له يوه طالبه غير ارادي ووتل:

- په طالبانو پورې دې کومه سندره نه ده ياده ؟

زلميانو د سټي ځواب ورکړ:

- طالبه ډېر مې يادېدې ؟

د طالبانو مشر په منډه ځواب ورکړ:

- بس د ښې منځ دې ووېشت.

بيا زلميانو سندره پيل کړه او چې سندري ټول پسې واخېستل ، نو د طالبانو مشر لکه جادو چې پرې

وشي ، نابېره له خولې ووتل:

طالبه خدا پرېو به ملا شي

په کتاب پروت يې يادوې شينکي خالونه

او بيا لکه له خوبه چې راکښيني ، د سټي يې امر وکړ:

- هلکان پرېږدئ ، ځکه لوظ مو ورسره کړې ، لوظ نه ماتوو ، دا کاسه او بوشکه راواخلئ ، ټوله خبره په

همدې شيانو کې ده.

بيا يې هلکانو ته منځ کړ:

- ځئ کور ته ! معاف مې کړئ ! لوظ نه ماتوو ، خو کاسه او بوشکه پرېږدئ. دې ښارښتي شي چې په موږ

ښارښت راوست ، ستاسو لاسونه بيا کله او درېږي ، بيا به تر سهاره گډه ياست.

- د دوی له منځه د يوه طالب له خولې غير ارادي ووتل:

- ملا صاحب رښتيا وايي ، که لږ دا ساز اوږد شوی وای ، ولا چې زه يې په گډا راوستی وای.

بل هم د ده په پله وويل:

- ولا چې زما اوږې يې هم له مستې و خو ځولې .

درېيم طالب پوښتنه وکړه:

ملا صاحب ! بوشکه او کاسه چېرې ورو ، ورو يې چې چېرته مجلس پرې تود کړو ، که څنگه ؟

ملا په قهر شو:

- بوشکه او کاسه بلې دنيا ته.

بيا يې وويل:

- بس څومره چې دې د کافر شيانو ته ورگوري ، په تاسو د منکراتو پيريانو کښېني.

بيا يې په زور غږ کړ:

- راواخلي دا لعنتي شيان چي ولايت ته يي د معجزې كيسه تېره كړو ، بيا هغوی پوه شه او فرمان يي .
بوشكه او كاسه يي راواخېستل او په راسبا يي نېغ د ولايت د امير مخې ته كېښودل .
امير چي څنگه له حاله خبر شو ، هغه هم خورا حيران شو او په حيرانتيا يي وپوښتل :
- رښتيا وايي ؟!
ملا ځواب ورکړ :
- په خدای قسم خورم كه دې له سم ډول سره پېژندلی وای ، داسې غريبهاری يي كاوه چې څه يي كوي .
بياد ولايت امير د امر بالمعروف او نهی عن المنكر رنګيس ته مخ ورواړاوه .
د امر بالمعروف او نهی عن المنكر رئيس وړانديز وکړ :
- دا مخلوق كه هر څومره بند كړي ، يو سوری په هر شكل چې وي ځان ته راوباسي .
والي ته هم خندا ورغله .
- او يوه لار ځانته پيدا كوي .
بيالږ څه جدي شو !
- ښه چاره څه ده ؟
رئيس ځواب ورکړ :
- بس منكرات چې دومره چالاكي كوي ، موږ يي هم ټول سوري بايد وربند كړو .
امير وپوښت :
- د دې معجزې په باب څه وايي ؟
رئيس په بېرته ځواب ورکړ :
- بس حكومت او يا مشر ملا ته وړانديز وليكه چې د داسې بوشكو او كاسو په وارداتو دې بنديز ولگول شي .
امير وويل :
- او دا چې راغلي ؟!
رئيس ځواب ورکړ :
- د راغليو په اړه دې سر له سبا په لوډ سپېکرونو کې اعلان وشي چې ټولې دا ډول كاسې او بوشكې دې زموږ ادارې ته وسپاري .
امير يي په بېرته وړانديز تصديق كړ :
- بس زه همدا اوس دا د خير كار دستخطوم .
رئيس يي په ملاتړ وويل :
- او زه دا اوس خپلو طالبانو ته امر كوم چې په تطبيق يي لاس پورې كړي .

براتسلاو - سلواکيا

د 2004 ميلادي کال د اپريل 20

هم دين او هم دنيا

مولوي سيد کريم چې څنگه دريشي وويستله ، په بیره بيا کتې ته پورته شو ترڅو يې د الوتکې د اوږده سفر ستړيا ليري او د څه شپې لپاره يې سترگې سره ورشي ، د شپې لس بجې وې چې د سر څړيکو او درد له درانه خوبه راکېناوه ، گروپ يې ولگاوه ، بيا بيت الخلا ته لاړ او چې بېرته راوگرځېد دستي يې يخچال پرانېست ، ترڅو څه وڅکي ، ځکه په سرخوږۍ سر بېرته يې حلق هم له تندې بڼه پوره وچ شوی و . د يخچال له پرانېستلو سره سم يې عجيبه فکرونه زړه ته لار وکړه .

- دلته خو داسې بوتلې دي چې هېچرې مې نه دي تر سترگو شوي ځېنې به ضرور د ستړيا او سردردۍ وي . بيا يې په ورويو کوچنی د "ودکا" د شرابو بوتل راواخېست:
  - دا به هرومرو څه دارو وي ، دلته خوشې شيان نه دي ، زه خو سردردۍ مې کړم . خو بېرته په زړه کې وروگرځېدل:
  - دا کافران ډېر ټنگان دي ، هسې نه چې چېرته شراب مراب نه وي ، د کلونو عبادت به په اوبولا هو کړم . مولوي د شرابو بوتل سترگو ته بڼه راټوډې کړ:
  - د شرابو رنگ لکه چې سپين وي !!
  - د ودکا بوتل يې بېرته کېښود ، سترگې يې د ويسکي په بوتل ولگېدې:
  - دا راته شربت ښکاري ، خو خدای دې وکړي چې دارو وي ، هسې تشه کولا مولا نه وي . په ورويو د بوتل سر پرانېست ، خوزور يې پرې ونه رسېد . بوتل يې په زمکه کېښود ، سترگې يې په بل بوتل (کنياکو) ولگېدې ، له ځانه سره يې کړل:
  - خدای مې دې غاړه نه بندوي ، دا بوتل راته روغ ښکاري . بيا په ټول زور سره د بوتل په پرانېستلو شو:
  - د مخه تردې چې له بوتله لږ څه گيلاس ته راوځنځوي ، بوتل يې سپرمو ته نږدې کړ .
  - دا خود يوناني شربت غوندې بوي کا .
- لږ چرتي شو :

- شی خو معمولی شربت نه دی ، هر شی چې دی ، يا شراب دي او يا دوا ؟
بيا ور په زړه شول:

- وايې دا د کافر زامن ځېنو دواگانو ته هم شراب وراچوي هلته چې د اسلام هېواد دی ، څومره به مو په ناخبرۍ کې څکلي وي ، دلته چې د کفارو ملک دی ؟ خدای دې راته عفو وکړي .

خو بيا يې سترگو ته هغه بل بوتل "ويسکي" چې لايې په يخچال کې بېرته نه و اېښی ، ودرېد :
- ته راځه دا هم بوي کړه .

مولوي د کنيا کو بوتل په خورا احتياط بېرته يخچال ته کړ او د "ويسکي" په خلاصولو شو ، د بوتل سر
په سختۍ خلاص شو . هغه يې هم سپر مو ته وروړ او چې ورته بوي يې سپر مې و تخنولې خورا حيران شو :
- عجيبه ؟ دا خو ټول يو شان دي ؟ .

ژر يې لومړنی د "ودکا" بوتل ته لاس ورتير کړ او په بېره يې سرور پرانېست . هغه يې هم ژر وازمايه ، دا
ځل يې حيرانتيا نوره هم زياته شوه او څه غلی شان له ځانه سره و بورېد :
- دا خو ولاکه بل شی وي ؟ تو لعنت په شيطان .

مولوي په شرک سر خلاصی بوتل بېرته يخچال ته ورتير کړ . ناهیلی او اندېښمن بېرته په کټ کې وغځېد
، خو لږه شېبه تېره نه وه چې بېرته له ځايه راپاڅېد . دا ځل يې په زړه تلو بزيون وروورېد :
- ته راځه ، دا د خنځير شې چالان کړه ، چې په دنيا کې څه خبرې دي .

د تلو بزيون په روښانه کېدو اتومات CNN چالا شو . د دې کانال په خبري سروېس کې د جورج بوش په
باب مطلب ويل کېده . مولوي په قهر له ځانه سره وويل :
- دا بلا خو په هر کانال کې لبر کېږي . په پېښور کې ، په کابل کې ، په دوبي کې ، هر چېرې ؟ رنگ يې ورک
کړه .

دستي يې بل کانال ونيو ، دا د الجزيرې خبري کانال و ، په هغه کې بيا د بن لادن څېره لره بره کېده او
هر و مړو د هغه په اړه کوم مطلب خپرېده ، مولوي ته د هغه ليدو هم خوند ورنه کړ .
- ته خو په غضب شې ، دنيا ته دې اور و اچاوه ، په شرمو دې ټول عالم اسلام و شرماوه .
ژر يې بيا بل کانال کړ . دا د MTV د موسيقي ځانگړی کانال و ، په خپرونه کې مادونا په نيمه برېنډه حال
کې له نڅا سره يو ځای سندرې ويله . د مولوي سترگې چې څنگه د هغې په رانښکاره شوو تيونو ولگېدې ،
ژر يې سترگې واړولې .
- خدايه ! پرده مې وکړې !

په بېره يې دا کانال هم واړاوه ، بل کانال د فرانسې و چې يورومانتيک هنري فلم يې خپراوه ، مولوي يوه
شېبه ورته ځيرو ، خو دقيقه لانه وه تېره چې د فلم د اتلانو غېږه په غېږ کېدل او د يوه بل برېنډول بيا په
مولوي پيريان راوستل . نابېره يې غلې شان چېغه کړه :

- دا څه حال دی ؟؟ دا خو له يوې مخې بې لارې کانالونه دي خدای دې معافي راته وکړي .
له ځانه سره يې وويل :

- یو بل کانال چالانوم ، که هغه هم بې لارې و ، بس ځان هسې نه گنهنکاروم ، بېدېم .
بل کانال د برېنډو فلمونو سوداگریز کانال و . مولوي لکه مچۍ یې چې وچيچي چېغه کره او په قهر له
ځایه راولاړ شو :

- خدایه له غضبه دې امان غواړم ؟ لعنت دې په شیطان وي ؟ دا څه نخړې دي ؟ ژر په پرستن ورننوت او لکه
بېرېدلی چې وي په روښانه گروپ کې یې د خوب تاییا وکره ، خود یخچال شربتونو او د تلویزیوني
خپرونو چرتونو ترې خوب داسې وړی و چې په گرانۍ یې بېرته رانیولی شو . په دې سربېره یې د سرد درد
کړیکې هم گړۍ په گړۍ زیاتېدې . پوره درې څلور گړۍ یې ځان په اړخ و اړاوه را و اړاوه ، خو خوب یې
له سترگو تېستېدلی و ، د لیوني په څېر له ځانه سره په خبرو راغی !

- خدای دې راته معافي وکړي ، هرڅه چې وي ځمک یې ، که شراب هم وي ، کفرته خو څه پرې نه خېژم ، له
دې مې ډېر لوی گناهونه کړي ؟ .

ژر یخچال ته ورغی او په ورو یې پرانېست .

- بس اول د همدغه سپین بوتل مزه گورم .

په ورو یې د "ودکا" له بوتله گیللاس ته شراب راوځنځول ، د ودکا څکلو یې مری ترڅه غوندې کره ، ویې
ویل :

- ولاکه بل شی وي ؟!

بیا یې ورو تلویزیون هم پسې ولگاوه .

- دا د ایټالیا کوم کانال و چې دوه جوړه میینان پکې برېنډ او یو د بل په رودلو بوخت وو ، ملا څو ځلې

سترگې پټې ، خو تلویزیون یې گل نه کړ ، یوازې همدومره یې وویل :

- خدایه ! معافي ، معافي ، توبه ، توبه ! ستا گنهنکار بنده یم .

بیا نو د ملا سترگې له تلویزیونه لیرې نه شوې او چې د ودکا اثر یې ماغزه لږ څه گرم کړل ، په ورو یې
ووویل :

- ایله چې دا سرخوږی مې ودرېد .

دا ځل یې بیا په زړه کې څه وگرځېدل .

- راخته دا ځل د دې بل بوتل خوند وگوره .

دستي یې ویسکي په سر را و اړاوه .

- دا خو هم هماغسې خوند که .

او چې لږه شېبه تېره شوه ، نو د ملا له خولې غیر ارادي ووتل :

- ولا چې تبه مې وشلېده ، دا ځل دا بل گورم ، چې څه را کې پاتې وي ، گوندې هغه یې جارو کړي .

خو د مخه تر دې چې مولوي کنیا کوته لاس کړي ، لکه پوهېدلی چې وي ، نشه کېږي ، څه صبر یې وکړ او

ښه پوره شېبه د فلم عشقي صحنو له ځانه سره بوت .

- او الهي! د قدرتونو دې جار شم ، په قلم دې رسمه کړې ، په ليدو يې سپري مېرېږي نه .

او چې خو صحنې يې پرله پسې وليدې ، بيا يې بل کانال واراوه .

دا ځل د پاپ مشهوره سندرغاړې شکرپه سندر بلله چې تر دې پرې نيمه برېښه وه ، په مولوي دا ښه ولگېده

، زري يې له ځانه سره کړل :

- واه ! قربان خودې شم ، ته اودرېره چې زما دا چرتونه لږ نور هم جوړ شي .

د کنيا کو بوتل يې په گيلاس کې راوځنځاوه ، درېيم گيلاس مولوي ورو پسې واخېست ، نور ترې هر څه

هېر شول چې چېرې دى او څه کوي ، په بېره د تلوېزيون د کانالونو په اړولو سر شو .

له ځانه يې وپوښتل :

- هغه لعنتي کانال څه شو ؟ هغه برېښه ؟

او چې خو کانالونه يې تير و بېر کړل ، نو نابېره يې له خولې چېغه ووتله !

- بس دادى پيدا شو !

دا ځل يې د وروستي ځل لپاره له ويسکي غړپونه وکړل او په لږه شېبه کې په يوه ساه په لنډو وقفو کې د

شرابو وړې بوتلې چې ايله خو گرامه وو ، وڅکلې ، خو وايي چې د لمدو ختو لږې او به بانه وي ، مولوي

نور په خود کې نه و . په خپل کت و غځېد او د مستي او خدا په عالم کې يې تر سهاره د برېښو فلمونو

ندارې ته شپه سبا کړه .

سهار وختي چې د ده نور ملگري او د سيمينار برخه وال له خوبه راپاڅېدل ، د ملا ايله نوې سترگې سره

ورغلې او په درانه خوب ویده شو ، خو په تلوېزيون کې برېښه فلمونه لاهماغسې د تلوېزيون په پردې لږبر

کېدل .

د هوټل په رستوران کې له مولوي پرته د سيمينار ټول برخه وال حاضر وو ، او لږه شېبه په نهو بجو ټول

بايد له دغه ځايه د سيمينار د جوړېدو ځای ته لېږدېدلې وای . د مولوي غيابت ټولو ته سودا ورواچوله ،

يو تن له نورو وپوښتل :

- ملا صاحب ، څنگه نه ښکاري ؟

بل تن چې په الوتکه کې د ملا تر څنگ ناست و ، ځواب ورکړ :

- ملا لږ څه ناسازه ښکارېده ، هسې نه چې د شپې بې خوبه او اوس خوب پرې غلبه کړي وي .

ورانديز وشو چې مېلمه پال يې بايد پوښتنې ته ورشي چې څه بل څه پرې نه وي شوي ؟

مېلمه پال په دې خبره دستي له ځايه ولټېد او نېغ د ملا کوټې ته ورغی .

په ورو يې د ملا د خونې دروازه ووهله ، خو هېڅ ځواب ور نه کړل شو ، بيا يې په زوره دروازه ووهله ، خو

بيا يې هم هېڅ وانه وربدل . دا ځل يې د دروازې تر شا ورو ورغېرکړ :

- مولوي صاحب !

د مولوي په اورېدو ملا په ورو وټوځېده او ځواب يې ورکړ :

- درختم. سرمه لږڅه دروند دی.

مولوی ژر کالی واغوستل، په بیره یې پرانېستي بوتلونه واپول او تش یې باطله دانی.

ته کړل، ترڅو چې مولوی خان جوړاوه بیا د سیمینار ټول برخه وال له هوټله په وتلو شول.

د سیمینار گډونوال یو یو له دروازی ووت چې نابیره د هوټل له ادارې غږ شو:

- د 320 خونې بناغلی دې حساب تصفیه کړي.

- د 320 په اورېدو د ملا رنگ زیږ شو.

دستي یې ورغبرگه کړه:

- زه یم، د څه شي حسابي، له مېلمه چا حسابي غوښتي؟

له مدیریته په بیره ځواب ورکړ شو:

- د څښاک او فلم 300 ډالر.

د دې رقم په اورېدو مېلمه پال ژباړن حیران غوندې شو، ژر یې وپوښتل:

- مولوی صاحب! دا څه وایي، څنگه شراب خو به دې نه وي؟ مولوی ژیر او سور شو، خوبله چاره نه وه

اعتراف یې وکړ.

- نوم یې مه اخله، بس په خولې برغولی کېږده، چې څوک درنه گوره خبر نه شي، د الله شرمنده ښه یم، نه

د اولس.

او بیا یې په حیرانۍ وپوښتل:

- دا نو دومره گران دي؟

مېلمه پال ورغبرگه کړه:

مولوی صاحب! سل ډالر د برېښه فلم دي، دلته هر څه په پیسو دي.

ملا چې فکری کاوه، هېڅوک ترې خبر نه دي، نور هم له شرمه غږي سست شول، ناڅاپه یې له خولې

ووتل:

- هم دین او هم دنیا؟ خدای دې له دې حاله مسلمان ساتي.

بیا یې ورو د پطالنه جیب ته لاس کړ، درې سل گوني ډالري نوټونه یې ترې راکښل او په تلوار موټر ته په

سیمینار کې د گډون په موخه پورته شو.

سلواکيا، براتسلاو

د 2004 میلادي کال د فبرورۍ 16

د قاتل په لټه

د نیمې شپې د دروازي ټک ټک نه یوازې له درانده خوبه راکښولم ، بلکې ویره یې هم زما مله کړه ، په کراره مې له بړستني په ورو غږ کړ:

- څوک یاست ؟

- د دروازي تر شا ستومانه غږ واورېدل شو .

- وبخښئ ! دروازه پرانیږئ !

ما ډېر ژردی وپېژاند ، په بیره دروازي ته ورغلم او دروازه مې پرانېستله .

- سلام شوستر ! په دې نیمه شپه کې ! خیریت خوبه وي ؟

هغه له وعلیکم پرته په رېږدېدلي غږ ځواب راکړ:

- غواړم په یو چا خپل زړه سوړ کړم او سړیې پرې کړم .

د ده پرېکړې حیران ، دریان کړم ، له خولې مې ژرور ووتل:

- خیر دې وي ، څه خبره شوې ؟

ژر یې ځواب راکړ:

- په دې دې هله خبروم چې ډاډ راکړې ، چې دا کار دې له وسې څومره پوره دی ؟

زه موسک شوم .

- په ما دې گومان راځي ، چې زه دې څوک ووژلی شم .

په ورو یې ځواب راکړ:

- زه نه وایم چې ته یې ووژنه ، خو څوک راته پیدا کړه . زما هیله او امید هم ته یې ، دا راز یوازې له تا سره

شریکوم . په دې چې ته مې د خپل شرقي او افغاني کلتور له مخې نشې محکومولی .

او سیلی یې وویست او خبره یې داسې وغزوله .

- دا ډمه ، بې وجدانه ؟ .

په خبرو کې ورو لوېدم .

- څوک یادوې ؟ ولې څه یې کړې چې دومره یې پرسولی یې ؟

ویې ویل:

- زما بنځه ، دا تایوانی بیزو ، دالولی ، له ما سره جوخته له خپل لوند سره یوځای کالېفورنیا ته

راورسېده ، او په همدې هوټل کې یې له خپل لوند سره زما سره څنګ کې کوټه کرایه کړه .

بیا یې سوړ او سیلی وویست:

- ای کاشکې پو مبیه عقله چې وروستی وای؟ پوهېږې همدا یوه اونۍ د مخه مې د خپل ملکیت (70) برخه دې ته او (30) برخه د اولنۍ بنځې نه زېږېدلو زامنو ته په نامه کړه. په خبرو کې ورو لوبدم.

- نو ولې دې داسې بیړه وکړه، ته خولا ځوان یې، داسې پریکړې خو هغه څوک کوي چې د گور په غاړه ناست وي.

ځواب یې راکړ:

- میاشت وړاندې داکترانو راته وویل چې د زړه رنځ مې په بحراني حالت کې دی او هره شپه کېدای شي، د قبر مېلمه شم. ما د دې لپاره چې له مړینې وروسته دا ډمه تایوانۍ له میراثه محرومه نه وي او د زامنو له شره مې ژغورلې وي، دا کار وکړ او دې چې څنگه خپل کار وکړ، یوه ثانیه یې هم ماته ونه کتل. اوس چې فکر کوم دې له هماغه د واده له پیله زما میراث ته سترگې پټې کړې وې.

په ډاډ یېنه مې ورته وویل:

- زه خدای به هر څه اسانه کړي، څه اوس بېده شه، سبا به بیا په آرامه سره پرېکړه او مشوره وکړو. خو وړاندیز پرې بڼه ونه لگېد:

- تر سبا به زما زړه له قهره وچوي، زه مې په زړه باور نه لرم، غم یې لکه غر په ما ولاړ دی، غواړم نن شپه دا هر څه سرته ورسېږي او یا دې ډاډ راکړ شي.

بیا یې په کراره شان پسې اوږده کړه:

- زه د دې کار لپاره چې څومره ژر وشي، چې څه لرم او نه لرم د ټولو ورکړې ته چمتو یم. ما بیا سکون او آرام ته راوباله:

- څه خدای به هر څه اسان کړي، په دې نیمه شپه کې په دومره بیړه دا کار ناشونی دی. خو هغه لکه زما خبره چې نه وي اورېدلې - وویل:

- زه پوهېږم، خو زه تر سل زرو ډالرو پورې همدا اوس د قاتل له سره قربانولی شم. بیا بېرته د هغې په غیبت سر شو:

- د اولۍ پوهېږې چې زه مرم، څه آسمان به رالوېدلې وای چې زما تر مړینې یې صبر کړی وای، بیا یې چې ټوله جرمني په ځان اچولی وای خپل کار یې و، زه خو په رښتیا د زړه رنځ لرم، خولا له زوره نه یم ولېدلې او په داسې حالت کې نه یم چې د دې ډمې د جنسي غریزې ځواب ونه وایم.

زه یې اندېښنو ته چرت وړی وم او نه پوهېدم چې په دې نیمه شپه کې یې څنگه مرستی ته وردانگلی شم، په ورو مې بیا د غوږه ورتیره کړه:

- زه تا درکوم، څه اوس پرېوزه! سبا به داسې یو سړی په لاس درکړم.

په دې خبره له خوشالی و غوړېد، ژر یې پوښتنه وکړه:

- زه ډاډه اوسم ، سرونه به پرې شي .

بيا يې وويل :

- زه هم دې عمل ته تيار يم ، خو هسې نه چې رسوا شم او دوی راڅخه دمخه شي .

ما بيا ډاډ ورکړ :

- څه بې غمه اوسه !

له دې شپې وروسته مې د قاتل په لټون شروع وکړه ، خو په امريکا کې داسې کسان چې يا ما او يا زما دوستانو پېژندل ، يا خو بنديان او يا هم نادرکه شوي وو .

شوستر شپه او ورځ او هره گړۍ زما کوټې ته د دې معاملې له پاره ته او راته ، په څلورمه ورځ له جرمني داسې يو قاتل راوړسېد ، له هوايي ډگره سيده د شوستر کوټې ته ورغلو :

شوستر زموږ په ليدو وغوړېد او پرته له دې چې قاتل ته د روغېر له پاره لاس ورکړي او يا ترې د قتل بيه وپوښتي ، سمدلاسه يې خپل د پېلومات ته لاس کړ او له ما سره راغلي قاتل ته يې وويل :

- ما ده ته د (50) زرو ډالرو ويلي ، خوزه درته له لکو زيات چک لاسليک کوم ، دا ټول له تا قربان . بيا يې په ورو بکس پرانېست او موجود ډالري يې زموږ سترگو ته ونيول .

- اوس مو باور راځي او که نه ؟

خو د مخه تردې چې د ډالرو بکس پرانيزي ، په رېږدېدلي غږ يې له راغلي کس وپوښتل :

- څه وخت دا زېري راباندې کولی شي ؟

قاتل دستي ځواب ورکړ :

- همدا نن شپه .

د شوستر په سترگو کې د خوشالۍ او ښکې په نڅا شوې .

- رښتيا !

قاتل ځواب ورکړ :

- ډاډه اوسه ! په همدې مېز يې سرونه رانه وغواړه .

شوستر بيا هم وپوښت :

- دا امکان لري ، ته دومره ماهري يې ؟!

قاتل ځواب ورکړ :

- بې غمه اوسه !

شوستر په دې ډاډه په بېرته د پيسو بکس بيا پرانېست او په شمار شميرلي د (100) زريزو ډالرو بسته د هغه په گوتو کې کېښوده .

بيا يې ورو شان وپوښت :

- بس دی ؟
قاتل حیران شو :
- خه چي ستا خوبنه وي .
شوسترو ويل :
- زما خو ټوله هستي له تا قربان ده .
قاتل هم بيا ډاډ ورکړ :
- زه به هم په ټول قهر سره دا سرو نه قلم کړم .
شوستر له خوبنۍ وغورېد :
- بس چي سرو نه ووينم ، نور انعامونه دې هم خپل دي .
بيا يې د وروستي ځل له پاره قاتل وپوښت :
- بس زه د دې سرو نو د ليدلو په خوبونو کې ويده شم .
قاتل ځواب ورکړ :
- ډاډه اوسه ! دا خوب نه رښتيا دي .
شوستر غير ارادي چپغه کړه :
- ته رښتيا وايي ؟ بيا يې قلم راواخېست او ويې ويل :

- دا دی زه د (50000) بل چک هم لاسليک کوم ، خو په چک يې قلم نه وراکښلی چې نابېره په محکمه راولوېد او چې مو څو پام کېده بيا يې په خوله کې ځگونه راغلل او سترگې يې د تل له پاره پټې شوې .

براتسلاو ، سلواکيا
د 2004 ميلادي کال د مارچ 20

ګناه او سزا

- نن باید دا غلا معلومه شي ، غل يې باید په سزا ورسول شي . زه نو نورې داسې ګډوډۍ نشم زغملی .
میز يې په زوره وواهه او بیا يې په لوړ غږ پسې زیاته کړه .
- پوهېږئ !؟ زه دلته څومره زور او اعتبار لرم ، تاسې زما په زور نه یاست خبر . توبه ! له کبره ، هر څه مې
په وس پوره دي ، په پارلمان کې ، په کابینه کې او خپله صدراعظم هرچېرې لاس په نامه اشنايان لرم . د
دې ښار د پولیسو مشر مې همدا پرون مېلمه و ، زه به په دې غله خپل زړه خامخا تشوم . دا نمک حرامه !
د ناستو کسانو لویې برخې يې په ملاتړ په یوه اواز وویل :
- نمک حرامه .

بیا د ادارې مشر په لوړ غږ ګواښ وکړ :
- دا سړی باید را په ګوته کړئ ، که نه ټول د مخې ګډې وټړئ !
یوه تن په کراره شان پوښتنه وکړه :
- صاحب ! د وچوله غمه لامله څنګه سیزئ ؟
رئیس په غوسې سره ځواب ورکړ :
- چې داسې ده ، نو ولې سړی نه رابښئ !؟ غواړم چې ځان او ټوله اداره یې له شره خلاص کړم . نن يې له
دفتره د فکس ماشین پټ کړ ، سبا ستاسو جیبونه هم وهلی شي . دا بې وجدانه نه چې ګوښه ، بلکې نېغ
باید زندان ته واستول شي ، دا ځل به په هېچا زړه ونه سوزوم هېڅکله .
رئیس څو ځلې "هېڅکله" تکرار کړه او بیا يې ناست کسان مخاطب کړل :
- نن له تاسو یو کس باید چې زندان ته لاړ شي .
وروسته يې په سره سینه وویل :

- دا به ډېره ښه وي چې سړی رابښئ ، زه ډېر وخت نه لرم ځکه چې وزیرا علی یو ډېر مهم ملاقات ته
غوښتی يم .
ناستو کسانو یوه بل ته وکتل ، او ټولو دې ته سترګې لکې ونيوې چې څوک به د ادارې مشر ته د غله نوم
په خوله واخلي .
د ټولو له وېرې سرونه ځوړند وو او د هر یوه په خوله د سکوت مهر لګېدلی و ، خو رئیس بیا په غوسې
خپله ګواښنه ورغبرګه کړه :
- زه د چا په کیسه کې نه يم ، که سړی راونه ښئ ، ټول سر له اوسه له ادارې سره مخه ښه وکړئ !

بیا هم چا غږونه کړې.

ده نابیره چپغه کړه:

- څنگه! پوهېږئ څه وایم؟

دا ځل د مجلې مسوول مدیر چوپتیا ماته کړه.

- صیب! په ډېر ادب! غواړم ووايم، چې دا که تاته نږدې کس هم وي.

رئيس په غرور ورغبرگه کړه:

- که زما زوی هم وي.

د مجلې مدیر په وروشان وویل:

- دا سپری ټول پېژني.

رئيس په حیرانتیا پوښتنه وکړه.

- نولې پرې برغولی ږدئ؟ ما خو وویل که په ما مو هم شک راځي. دموکراسي او عدالت خو همدې ته وایي.

نور نو د مجلې مسوول مدیر ټینگ نه شو، په وروپې له خولې ووتل:

صاحب! دا ستاسو مشر زوم جمال دی او موږ هم ستا له بل زوم اداري رئيس اگاه شو.

رئيس په بیره خپل زوم چې د ریاست اداري رئيس و، مخاطب کړ:

- دا نو د پټولو خبره ده، که له ما شرمېدې، خو اوبې ته به دې ویلی وای، د کور خبره دې دفتر ته راوړه.

ده خبرې لا بشپړې نه وې چې تورن زوم یې د خبرو منځ ته ورولوېد او په احساساتي بڼه یې خوله

راخلاصه کړه:

- رئيس صاحب! ته پوهېږې، که زه او یا زما کورنۍ داسې غله وای، نولور دې راکوله؟! ما غلا نه،

بلکې د بې عدالتۍ او نابرابرۍ په وړاندې یو عکس العمل ښودلی، ما له دفتره یوازې د فکس ماشین نه

، ټیپ، کمره او نور شیان هم وړي؟. ما قصدي غوښتي، چې دا خبره او دا بې عدالتی منځته راواچوله

شي.

رئيس د خبرو منځته ژر ورولوېد:

- شاه بس! آفرین! زه باجرتته کسان خوبوم.

ووايه! څه بې عدالتۍ رانه سروهلی؟

تورن زوم دستي ورغبرگه کړه:

- صاحب! زه دې له بل زومه څه کمی لرم، هم په عمر، هم په تجربه او هم په تحصیل په هر څه پرې جگ یم

، خو په امتیاز کې ترې بیا ټیټ، معاش مې ټیټ، منصب مې ټیټ او؟.

رئيس یې خبره دستي پرې کړه:

- بس پوه شوم، شاه باس! زه دا اعتراض وارد بولم.

بس سر له نن نه ته د هغه پرځای اداري رئیس شوي. بل زوم يې د اعتراض په بڼه له ځايه پورته شو.
- صاحب! رئیس صاحب! دا زما د حیثیت مساله ده.

رئیس وخنډل:

- خوشاله اوسه! په دومره لږه سزا! چې په یاد دې وي، بیابیل ځل د کور خبره دفتر ته رانه وړې.

زوم يې غوښتل وضاحت وغواړي.

خو رئیس غلی کړ:

- بس کښه!

بیا يې تورن زوم ته مخ ورواړاوه:

- دا چې اوس ته اداري رئیس شوي، د مجلې د مدیر ټول اسناد په لاس ورکړه چې بیا يې دلته ونه گورم.

د مجلې مدیر خواشینی له ځايه پورته او په حیرانتیا يې وپوښتل:

- ولې رئیس صاحب څه مې کړي؟

رئیس ناڅاپه خندا ونيو.

- نور څه وکړې؟ زموږ د کور خبره او زموږ د ادارې دننه خبره نشې بیلولی. دا خبره دې راته بل ځای

خصوصي نه شوه ویلای؟

ما خو ویل چې نن به یو څوک له دفتره زندان ته لېږم، خو همدومره سزا دې بس ده له زندانه دې تېریم.

د مجلې مدیر غوښتل نور څه هم ووايي، خو رئیس په بیړه د ناستې پای اعلان کړه او په چابکو قدمو د

خپل موټر په لور و خوځېد.

براتسلاو - سلواکيا

د 2003 د سپتمبر 12

څېرې او کارنامې

دا موزيم د مشورو کسانو د څېرو په نامه شهرت لري ، ملا عبدالباقي سرونوراوه:

- ښه !

او بيا يې مېلمه پال وپوښت:

- مشهور کسان لکه پاچايان او د ملکونو مشران !؟

مېلمه پال ژر ځواب ورکړ:

- نه دلته عادي کسان هم شته ، هر هغه څوک چې په کوم څه کې يې ريکارډ ټينگ کړی وي .

ملا چې د لومړي ځل لپاره يې د ريکارډ کلمه واورېده په حيرانتيا يې پوښتنه وکړه:

ريکارډ يې لا څه ته وايي ؟

مېلمه پال دستي ځواب ورکړ:

- داسې کار يې کړی وي چې هم حيرانوونکی او هم په ټوله نړۍ کې بل چا نه وي ترسره کړی .

د ملا سر خلاص نه شو ، ځکه يې بيا وضاحت وغوښت:

- سر مې پوره خلاص نه شو .

مېلمه پال ريکارډ په تفصيل تشریح کړ:

- لکه له ټولو زيات اوږده بريټونه ولري ، ډيره يې بې سارې اوږده وي ، نوکان يې له مترو او وړي ، يا تر

ټولو اوږد عمر ولري . په هر شي کې يې چې په نړۍ کې سيال او مخی نه وي ، هغې ته د ريکارډ لرونکی

وايي .

ملا او مېلمه پال دا خبرې کولې چې نابيره د ملا سترگې د لينن په څېره ولگېدې ، له خولې يې په حيرانتيا

ووتل:

- دا ملحد نو دلته څه کوي ، تاسې انگرېزان هم عجيبه قام ياست ! هلته مو مور ته د ده موريدان په غېږ

راوستي ، زموږ شا راډبوی او دلته يې نېغ په موزيمونو کې راځورندوی .

مېلمه پال ژر ورغبرگه کړه:

- دلته يوازې د سياست پهلوانان نه ، بلکې د مذهب او روحانيت ستر استازي هم وجود لري .

دستي يې يوې څېرې ته گوته ونيوه:

- دا پېژني ؟

ملا چې څنگه څېرې ته ځير شو ، ژر يې ځواب ورکړ:

- دا څوک نه پېژني ، دا خو ځميني دى که نه ؟
بيا يې مېلمه پال ته مخ راواړاوه .
- څنگه يې موږ هېر کړي يو ، ولې زموږ وطن خو هم له وليانو او غازيانو ډک دى .
مېلمه پال و خندل او په خدا يې ځواب ورکړ :
- غم مه کوه ! خپل وطندار به هم وگوري .
ملا دستي په خبرو کې ورو لوېد او پوښتنه يې وکړه :
- بس دغه خبرې کوه ، نه چې موږ مو هېر کړي يو ، هسې خو زموږ ټول وطنداران بايد دلته راځوړند وای ،
دې لوى څوگ سره کوم بل نر غير له موږه افغانانو په غېږه ورتلاى شي .
مېلمه پال و خندل :
- يره قوماندان صاحب ! رښتيا وايې ، خو دلته له ټولو زيات د مشهورو کسانو ځاى دى .
ملا ته پوښتنه راولاړه شوه .
- تاسې وويل ښه او خراب دواړه ؟
مېلمه پال ځواب ورکړ :
- هو چې په خپل عمل کې بېساري وي .
ملا وويل :
- چې داسې ده ، کارمل به هم په کومه څنډه کې راځوړند وي .
دوى په ورو ، ورو قدمونه اخېستل او يو په بل پسې يې د تصويرونو ننداره کوله چې د ملا له خولې نابېره
چېغه شوه :
- يا رب العالمينه ! له قدرتونو دې څارشم ، دا خوزه هم دلته راځوړند يم .
بيا له حيرانتيا هک پک شو :
- دا څنگه سر مې خلاص نه شو . له ما خو ډېر لوى ، لوى قوماندانان شته چې تر ټولې دنيا
تللي او څو ځلې ستاسې مشرې او د امريکا مشرانو مېلمانې کړي . مېلمه پال ځواب ورکړ :
- خو ريکارډ يوازې تا ټينگ کړى .
ملا حيران شو :
- څنگه ؟
- ستا په لاس او امر چې څومره خلک وژل شوي ، د نړۍ هېڅ جلا د يې په نن سبا کې سيال نه دى .
ملا وويل :
- خو ما بې گناه خلک نه دي وژلي ، گوره چې پام دې وي دې خبرې ته ، هغه هر يو يا عسکر ، يا مامور
سازماني يا حزبي و او يا هم دوى ته قريب څوک .

مېلمه پال وويل:

- چې هر څوك وو ، دا يوه خبره او دا چې څرنگه او په كومه بڼه ؟

ملا په خبرو كې ورولوېد :

- په دې هم خبر ياست چې څنگه مې وژلي ؟

مېلمه پال وويل:

- په هر څه ، دلته ان دا ارقام هم شته چې څو تنه مو په توپ الوځولي ، په څو تنو مو چاره راكښلې او

څومره مو په ټوپك وپشتلي ؟

ملا حيران شو :

- دا څه وايي ؟ تاسو ته دا ټولې شمېرې معلومې دي .

مېلمه پال پاس څېرې ته وكتل او ملا ته يې كړل :

- وگورئ ! پاس د څېرې لاندې هر څه شته ، تاسو يوازې د دې كال په جريان كې 3500 كسان له تېغه تېر

كړي . دومره قتلونه په نړيوالو جگړو كې هم يوه تن په خپل لاس نه دي ترسره كړي .

ملا استدلال وكړ :

- خود چې داسې ونه كړو ، په بل شان ستاسو او زموږ دا گډه دښمن راپرزېدې شي ؟

بيا يې په ورو له خولې ووتل :

- رښتيا وايي چې د زرو قدر په زرگروي . تاسې مې په قدر هغه دى پوهېږئ ، خو خپل وطنداران او خپل

د جهاد ملگري څه څه راپسې نه وايي !

تصویرونه تقدیرونه

پوره درې میاشتی کېدې چې یو له بله سره یې د دهلیز له هېندارو نه سترگې جنګولې او د سترگو په هر جنګ کې د مینې په خواږه او نازک تار سره تړل کېدل او د یوه بل زړه ته یې لار موندله. خو یوازې نن یې د نږدې وصال ارمان پرځای کړ. او مازې د هغې په یوې اشارې یې د دې غېږې ته ځان ورساوه او د هغې د پستو شونډو د چینې په روډلو شو. بیا یې په ورو د هغې له ګلابي غومبورو ګرمې مچې واخېستې.

مازې په یوه وړه اشاره، لکه د باد په خپر وروالت، پرته له دې چې فکر وکړي چې له هغې سره د وصال لاره له څومره ګواښونو او کړلېچونو ډکه ده او کېدای شي دا سودا ورته د سر په بیه پرېوزي. خوزړه ته یې هېڅ وېرې لارونه کړه او نېغ د سترگو په رپ کې ورورسېد. په بیره په دروازه ورننوت او سم له لاسه یې د زلمیتوب په ټول زور له هغې لاسونه راتاو کړل، لومړی یې د شونډو په روډلو او بیا یې په ورو د هغې د کمیسه تنی ته ګوتې وروړې، له شپډو ډکو د سپینو تیانو په ځم کې یې ځان ورواچاوه.

خورا خوند یې ورکړ او په درنګ شپبه کې د هغې د بنګلا وړمو پسې واخېست هر څه ترې هېر شول:

- چېرته دی؟! څه کوي؟! او که څوک ورباندې پوه شي څه به وشي!؟

خو په ټولو یې تېره واپوله او هېڅ اندېښنې ته یې زړه کې ځای ورنه کړ او هماغسې یې د هغې له سپینو او کلکو تیانو خوند اخېست. کله کله به یې په ورو د هغې اوږدو زلفو ته لاسونه ورتېر کړل او د تسپو په خېر به یې دانه، دانه واپول راواړول، بیا به یې د هغو په چتر کې خپل سر ورننېست.

د وروستي ځل له پاره چې یې هغه په غېږ کې تینګه نیوله، نابیره و خو بیید ونه لوېده خوتاو راتاو شو او زمکې ته له تیتېدو سره یې له جیبه یو تصویر راو لوېد.

د تصویر په لیدو یې محبوبې سخت ټکان و خوږ په قهر یې وپوښتل:

دا څوک دی؟

په بیره او سره سینه یې ځواب ورکړ:

دا نه پېژني؟ د ده تصویرونو خو ټول ملک نیولی، آمر صاحب دی که نه؟

او بیا په تمجید او تعریف سر شو:

دا خو ډېر لوی انسان دی.

خو هغې په داسې حال کې چې په بیره یې له ده واټن نیوه، دی نورو خبرو ته پرېښود. په ملنډو یې وویل:

- لوی انسان؟! ستا له پلار او مور ه هم؟

ده په بیره ځواب ورکړ:

- زما پلار او مور به ما ته؟ خو دی د ټول افغانستان؟

هغه ژر په خبرو کې ورو لوېدله.

- بس، بس.

له غوسې سره شوه او له ډېرې کرکې او غضبه یې په تصویر لارې توکړې، بیا یې لکه یو پوځي افسر امر وکړ:

- ووځه! چې بیا دې ونه وینم!

دی په بیړه له کوره راوت، په زړه کې یې بلا ډېرې پوښتنې په راتوکېدو شوې:

- دا به کومه حزبې یا سازمانې وه؟ کمونېسته به وه، پلار به یې د آمر صاحب سرو ځورولی وي، یا به یې د آمر صاحب په جگړو کې کور نړېدلی وي، یا به په خپله چا ځورولې وي؟!؟

دا چې هر څوک وه، خود ده لومړنۍ مینه وه، په ځان یې بلا لعنتونه وویل، بیا یې له غوسې عکس خیرې؟ خیرې کړې، خو ژر یې بیرته بل احساس مل شو:

- شکر خدایه! هر څه چې وو، په خیر تېر شول، که رسوا شوی وای هم به د دنیا او هم به د خدای تعالی شرمنده وای.

خو چې بېرته یې د هغې جادويي ښکلا په زړه شوه، د آمر گرانښت او درنښت یې هېر شو او هغه به لکه سیوری ورسره سم روانه شوه.

دی په همدې سوداگانو او چرتونو کې په منډه د زړو مکرویانو هغه بلاک ته راوړسېد چې یې کورو، خو لایې د زینې اخري پور کې قدم نه و ایښی چې نابیره پرې غږ شو:

- چېرته وي؟

دې غږ لکه اسماني تندر وپیراوه، دا یې د مشرورور غږ و، چې له پیله تر پایه یې څارلی و.

په وارخطایي یې ځواب ورکړ:

- هسې پورې بلاک؟

نور یې نو بانه نه جوړېده، په ژبه کې یې لارې وچې شوې، نه پوهېده، څنگه یې ځواب کړي، خو ورور یې چوپتیا ماته کړه.

- ما نه شې تېر اېستلی.

بیا یې هم ځان ناگاره وچاوه.

ولې څه خبره ده؟!؟

- څنگه څه خبره ده؟ د هغې نجلۍ کور کې دې څه کول؟!؟

بیا یې هم اعتراف ونه کړ:

- کومه نجلۍ؟!

وروريې وځنډل!

- څه مه شرمېږه!

بيا يې دا متل ورته تېر کړ:

- ځواني يوه نشه وي، داسې نه چې همېشه وي.

په سره سينه يې ورور خبره وغزوله:

- د گناه خبرې يوې خواته؟ که چا ورسره نيولې وای؟!

ده د سټي اقرار وکړ:

بس څه يې کوي لالا؟ يو بد ووران و شول.

وروريې وپوښتل:

له څه وخت راهيسې دا نجلۍ پېژنې؟

ځواب يې ورکړ:

دوه درې مياشتې مو له همدې ځايه سترگې جنګولې.

وروريې وځنډل.

او له همدې ځايه مو سره اشارې کولې.

ځواب يې ورکړ:

- هو!

? دا اول ځل و چې له هغې دې لاسونه راتاو کړل.

په سپين سترگۍ يې ځواب ورکړ:

هو، لالا!

وروريې لکه همتو لگيوال، لکه همزولۍ ورسره خواله پيل کړه:

ښه، ښه څه مه شرمېږه، نو اخر؟ بيا؟

نابېره يې له خولې ووتل:

ناکامه راغلم. له کوره يې راوشرلم.

وروريې پوښتنه وکړه:

ولې؟!

ځواب يې ورکړ:

هسې کومه حزبۍ به وه، يا سازمانۍ به وه.

وروريې بيا موسک شو:

اصلي حال ووايه، مه شرمېږه! څه گلونو ته دې اوبه ورکړې؟

بي اختياره يې له خولې ووتل:
د آمر صاحب عكس خدای بانه كړ.

ورور يې په حيرانتيا وپوښتل:

د آمر صاحب عكس!؟

ده خواب وركړ:

هو، لالا! د آمر صاحب عكس.

ورور يې اوږد او سېلې وکړ او بيا د تېرو يادونو په چرت کې لاهو شو.

خو ده يې ژرد يادونو لړۍ پرې کړه.

ولې لالا! څنگه چرتي شوي؟

ورور يې لکه له خوبه چې را کښېني، دستي خواب وركړ:

زه هم همدا سې يو آمر له لومړنۍ مينې محروم كړم.

بيا يې ورور مخ ورواړاوه او د دوهم ځل له پاره يې ترې وپوښتل:

او د هغه د تصوير له ليدو وروسته يې له كوره راووبستي!

خواب يې وركړ:

هو! ته څنگه پوه شوي؟

ورور يې وخنډل:

زه علم غيب لرم.

ده په حيرانتيا اقرار وکړ:

ولا! لالا، له تانه يې څه پتوم، که د آمر صاحب تصوير يې راسره نه وای ليدلی؟ خبره خلاصه وه.

او بيا د هغې د ښکلا د انځورونو په کښلو سر شو:

- يره لکه په خپل قلم چې خدای جوړه کړې وي؟

ورور يې د ده بې شرمه اعتراف ته حيران شو، خو ژر خپلو يادونو پسې بيرته واخېست.

زه هم د همدا سې يوه آمر تصوير ستا په څېر له لومړنۍ مينې محروم كړم.

ده ترې وپوښتل:

ته!؟

ورور يې ژر خواب وركړ:

- هو، زه هم خوزما او ستا توپير دا دی چې ته د يوې سيمې آمر او يوه وزير او زه د ټول افغانستان د وخت

امير.

بيا يې په خواږه او شاعرانه ډول خپله كيسه او ياد داسې وغزاوه:

- زه هم همدا ستا په څېر په هماغه مخامخ بلاک کې په څلورم پور کې په يوې ښاپسته کابلۍ مين وم، هر

مازيگر به مو سترگې جنګولې او د مينې په ټالونو کې به مو يو بل ته ځان رساوه، يوه ورځ يې ستا په څېر

د لاس په اشاره ځان ته وبللم او زه هم ستا په څېر سر په لاس لکه د باد په څېر وروالوتم او ستا په څېر مې زړه ته رانژدې تینګه په غېږ کې ونيوله ، خو له تا عکس لاندې ولوېد او زما جیب ته نابره د هغې لاس ورغی او د هغه وخت د آمر عکس یې ترې راوویست .

- او خدایه ! د هغې کرکې څرګندونه مې اوس هم نه هېرېږي ، چې دغې نجلۍ د عکس په وړاندې او بیا یې زما په وړاندې وښوده او څه په کرکه یې له کوره راوشرلم . زما او ستا بل توپیر دا دی چې ته د یوې لارې د آمر او زه د بلې لارې د آمر مریدوم . زما آمر د هغه وخت د ټول هېواد آمر و ، خو ستا آمر یوازې د یوې چارې مسوول دی ، نه د ټول حکومت او دولت .
دی زړه خبره کې ورولوېد :

هغه د یوې سیمې او یوې چارې وزیر دی ، خو عکسونه یې په ټول افغانستان کې خواره دي .
بیا یې له وروره پوښتنه وکړه :

که هغه دومره لوی سړی نه وي ، ولې لوی آمر ترې ډارېږي ؟
ورور یې د ده لیونۍ پوښتنې حیران کړ :

څوک ترې ډارېږي او څوک یې نه پېژني ، د خبرې ټوله معما همدا ده او هلته چې ته لا ماشوم وې ، هم واقعیت همدا شان و .
بیا یې په سره سینه وویل :

خو سر مه خوږوه ، په همدې شکر و باسه ! د آمر عکس یوازې د یوې حسینې له مینې ، لوربینې او په خوږه غېږ کې د خواره خوبه راپاخولی یې ، که د عکسونو په پرستش دې له سره فکرونه کړي ، بنایي له دې ډېر لوی تاوان درواوړي .
بیا یې خپله پښه لوڅه کړه :

گوره ! لکه زه ؟ چې یوازې تشو تصویرونو له پښې محروم کړم ، زما په څېر په زرگونو یې له سرونو ؟ .
بیا یې پورته غونډۍ ته لاس ونيوه .

او همدې تصویرونو هاغسې هدیرې جوړې کړي ،
بیا یې په کراره له لاسه راوښو .

راځه سردې مه خوږوه ، ځه چې کور ته ځو .

څنگه چې کور ته ننوتل ، په تلو پزبون د صدام حسین تصویرونه مجسمې او لوی لوی یادگارونه تېرېدل راتېرېدل چا تصویرونه څیرل او چا مجسمې نړولې .

ورور یې په ورو خوله ورنږدې کړه :

دا عراقیان هم ما او تا په څېر وو . گوره نن چې صدام نه شته ، داسې تصویرونه څیرې کېږي او داسې مجسمې نړېږي ، خو دی احساساتي شو :

دا خوا امریکایان کوي .

ورور یې وخنډل :

وړ او قدر من تصویرونه هېڅوک نه شي خیرلی او وړ او گران شخصیتونه گوره هېڅ وخت په خپل ژوند خپله نمانځنه نه شي زغملی .

بیا یې ورور په ورو له خپلې کوچنۍ کتابخانې یو تاریخ راواخېست او په ورو یې څو پانې پرله پسې راواړولې .

دا وینې ! دا موسولیني ، د ابل هېتلر دا درېیمه پانه ستالین .

دا ټول یو وخت د دې خلکو بتان وو ، خونن ؟

دی ژر په خبره کې ورو لوېد :

خونن څنگه ؟

په بیرې یې ځواب ورکړ :

نن یوازې د تاریخ یادگارونه دي .

بیا یې ورور له ده وپوښتل :

څه فکر کوې ، د دوی ټولو پرستش کونکو ته د دې شخصیتونو لاره معلومه وه ؟

ناځوابه شو :

څه پوهېږم ؟

ورور یې بیا پوښتنه وکړه :

او ته پوهېږې ستا د آمر په ټولو فکرونو او اندونو ؟

ده د ځواب په ځای له ده وپوښتل :

تا ته هم د خپل آمر ټوله لاره نه وه څرگنده کړه ؟

ورور یې وځنډل :

زه څه چې آمر مې هم په خپل لار چې چېرې ځي نه و خبر ، خوزه ځوان وم او هغه په عمر پوخ .

بیا یې د وروستي ځل لپاره له ده وپوښتل :

سردې اوس خلاص شو ؟

ځواب یې ورکړ :

هو ! خو پوره نه .

ورور یې موسکی شو :

سربه دې هله خلاص شي چې له سره خلاص شي ، خو بیا به اوبه له ورځه تېرې وي .

براتسلاو ، سلواکیا

د 2003 دسمبر 23

پلمه

- بهادرخانه! دا د کافر لورانې خو سړي سيزي.
بهادرخان د زمان گل په دې خبره نابیره تکان و خوړ او خورا حيران دريان شو ، بيا يې په شونډو د حيرانتيا موسکا په خپو راغله:
- دا څه وايي ، قوماندان صاحب! که موږ هر څه کوو ، هسې هم ستاسو په حساب د سوچه مسلمانانو له قطاره وتلي يو ، په تاسو څنگه نن شيطان غلبه وکړه ؟
زمان گل په بیره ځواب ورکړ:
- بهادرخانه! څه مې زړه مې راسپړې ، دې ته ولاکه د چا نيکه هم ټينگ شي ، نه گورې هره يوه خدای لکه په خپل قلم چې رسم کړی وي.
بهادرخان ژر په خبرو کې ورولويد :
- نو تاسو خو درې نکاح بنکلي وطن کې پريښي !
زمان گل په منډه ځواب ورکړ:
- ته رښتيا وايي ، د طالبانو دې انصاف روزي شي ، که نه وای راغلی ، چېرې دې د کفر ملک ته راتلم ، سمه دمه پاچاهي مې وه . درېيمه بنځه مې کابلې او مکتبې ده ، کله چې مجاهدينو پاچاهي ونيوه په هماغو ورځو کې مې راواده کړه.
بهادرخان بيا وپوښت:
- دا توره بنايسته بیره ؟ او دا خبرې ، قوماندان صاحب ، دا خلک به څه وايي ؟
زمان گل وويل:
- ته په حقه يې ، بهادرخانه ! ته دا وايي ، ما په تشو بنځينه عکسونو په کابل کې په دومره خلکو لښتې ماتې کړي ، چې څه يې کوي ؟ خو ؟
بيا څه ټکنی غونډې شو ، خو بهادرخان پرې نه ښود ، او ژر يې وپوښت:
- نو خو يې په څه کې ده ؟
زمان گل موسکې شو:
خو يې دا ده بهادرخانه چې ملا عمر هم دلته راولې ولاکه دې نجونو ته تاب راوړي ، که سپينه راباندي ووايي ، د دوي له لاسه هره شپه راباندي غسل اوړي .
بهادرخان ته په دې خبره خندا ورغله ، وروسته يې غوښتل څه ووايي خو زمان گل ترې پومبی شو :
- بس څه يې کوي بهادرخانه ! هسې هم د خدای گنهکاران يو ، له دې مې زيات خراب کارونه کړي ، خدای دې راته عفو وکړي .

بهادر خان په خبرو کې ورو لوييد:

- نوڅه غواړې امر وکړه، قوماندان صاحب!

د زمان گل چرت په دې خبره خورا جوړ شو.

- بس دغه خبره کوه، داسې وکړه چې په يوې شين سترگې مې ووله!

بهادر خان وويل:

- دا خو نو يوڅه لگښت غواړي.

زمان گل ژر ځواب ورکړ:

- د لگښت په کيسه کې مه اوسه! خو يو دوه لوپته به وي نوڅه.

بهادر خان وويل:

- بس اوس (100) سل ډالره هم بس دي.

زمان گل ژر جيب ته لاس کړ:

- واخله! درې لوپته دې له سره څار.

بهادر خان وويل:

- بس زه هم همدا اوس خپلې ملگرې ته وایم چې کومه ملگرې له ځانه سره راوړي.

زمان گل وخنډل:

- چې ښايسته وي، گوره! هسې بيزو ميزو نه وي گوره!

بهادر خان ته هم خندا ورغله او ډاډ يې ورکړ.

- بې غمه اوسه، دلته کله بدرنگه نجونې شته.

زمان گل وويل:

- بس نو په ور بسم الله کړه، چې څنگه دې خوښه وي هماغسې وکړه، که لوپتونه کم شول، بيا راغږ کړه،

بس چې ټوله مغازه هم اخلي، له سريې جار.

بهادر خان وويل:

- بس زه ځم، بېگناه ته به ښه ميز جوړ کړو، خو يوه پلمه بايد ولرو.

زمان گل په بېره پلمه جوړه کړه.

- بس ورته ووايه چې زما کاليزه ده.

بهادر خان وخنډل او په بېره د ښارد لويې مغازې په لور وخوځېد. زمان گل ته يې مخ وړ واپراوه او ترې

وغوښتل:

- بس ته څه کورته! زه هرڅه له ځانه سره دروړم، چې ښه ښايسته پخلي وکړو.

بهادر خان خو قدمه وړاندې نه و تللی چې ودرېد او له ليرې يې زمان گل ته غږ کړ:

- قوماندان صاحب !

دا شراب مراب به څنگه شي ؟

زمان گل حيران شو :

- ولي ؟!

بهادرخان وويل :

- بې له دې شيگني نجونې يارانې ته ښه نه راضي کېږي .

زمان گل ژر ځواب ورکړ :

- څه ! څه يې کوي ، څنگه چې دې خوبه وي ، چې هغه بله لويه گناه کوو ، دا يې پرې له پاسه ! خداى دې

راته عفو وکړي .

*** **

مانښمى - ميلمستيا جوړه شوه ، زمان گل او بهادرخان دواړو هريو له راغليو نجونو لاسونه تاو کړل او

بيا د مانښمى په خوړلو شول . د زمان گل ملگرې زمان گل ته څه وويل ، خو زمان گل په روسيې نه

پوهېده . له بهادرخان نه يې مرسته وغوښته :

- بهادرخانه دا څه وايي ؟

بهادرخان د هغې خبره په بيړه وژباړله .

- قوماندان صاحب ! دا وايي چې ډېر ښکلى يې .

زمان گل ځان ته غره شو :

- ورته ووايه چې ستا سترگې ښکلي دي .

بيا نجلۍ د شرابو پياله ډکه کړه او زمان گل ته يې ونيوله ، بهادرخان وويل :

- قوماندان صاحب ! ناتاشا وايي چې شراب ورسره وڅکئ .

زمان گل وشرمېد :

- او که دا کار ونه کړم .

بهادرخان ځواب ورکړ :

- ناتاشا وايي چې خفه کېږم .

بهادرخان وځنډل .

- بس ورته ووايه چې تا دې خداى هېڅکله نه خفه کوي .

او بيا يې په بيړه له هغې سره جام پورته کړ ، زمان گل ته شرابو خورا خوند ورکړ ، او د نشې په منع کې يې

وويل :

- يره دا د کافر شى خو بلا شى دى ؟ بس انسان سم دم زمري کړى ، له نجلۍ سره يارانته خورښتيا له همدې

شى سره خوند کوي .

بیا ناتاشا له لاسه راو نیو . موزیک او سازی یې لږ لږ کړې ، خو زمان گل بهادر خان ته وویل :
- بس ورته ووايه ، چې زما دا نخري نه دي زده ، ته دا راوښايه او زه به سم دم کوچانی اتن .
او بیا څلور واړه ترناوخته تاو راتا و شول .

ناتاشا وروسته بله پوښتنه د زمان گل مخې ته کېښوده .
بهادر خان یې ژر وړاندیز وژباړه :
- قوماندان صاحب ! ناتاشا وایي چې ږیره که و خریبې .
زمان گل حیران شو :

- ورته ووايه ، دا به یو بل وخت وکړم ، اوس دې ترې تیره شي ، خو لږ وروسته ژر راضي شو .
او پرته له دې چې د هو ځواب ورکړي ، په منډه تشناب ته لاړ او په دم گړۍ کې خریبې ږیره بېرته
راوگرځېد ، له ناتاشا یې غېږ تاو کړه ، د هغې د شونډو په روډلو شو او پرله پسې

یې د شرابو له جامونو هم غږپونه پیل کړل او چې ښه پوره یې په شرابو ځان ولمباوه ، نو د بې خودۍ په
عالم کې له ځانه سره داسې په خبرو راغی !
- بهادر خان ! ناتاشا ته ووايه !
بهادر خان ژر وپوښت :
- څه ؟

زمان گل په خبرو ورگډ شو .
- ورته ووايه ما و بڅښي چې له دوې سره مې جهاد کړی .
بیا یې له ده وپوښتل :

- ته او خدای په دې خلکو جهاد روا و ؟
د بهادر خان هم شراب سر ته ختلي وو ، خو هوش یې له لاسه نه و ورکړی زمان گل ته یې ځواب ورکړ :
- له سیاست نه تیر شه ! قوماندان صاحب ! دا ووايه چې خوښه دې شوه که نه ؟
زمان گل ځواب ورکړ :

- چې مې خوښه نه وای ، شراب مې چښل ، ږیره مې خریبله .
دا یې وویل او بیا یې جام ډک کړ :

بهادر خان هم جام په سر راواړاوه او بیرته د څنگ کوټې ته شو .
ناتاشا او زمان گل بیا تر سهاره خوله پر خوله پاتې شول . زمان گل په دې ورځ نه یوازې له سوداگریزو
چارو پاتې شو او ترناوخته بېده پاتې شو ، بلکې دا یې په وروستیو کلونو کې لومړنۍ ورځ وه چې د
گهیځ لمونځ ترې قضا کېده ، له دې کبله څنگه چې له خوبه راپاڅېد ، په بیړه یې همداسې بربنډ ځان
تشناب ته ورساوه . لومړی یې غسل پرځای او بیا په منډه د بربنډې ناتاشا تر خوا له ځانه سره په راوړې
مساله ودرېده او د قضا لمانځه په نیت یې غوږونو ته لاسونه پورته کړل ، لمونځ یې هم په بیړه وکړ او چې

څنگه يې سلام وگرځاوه يوازې همدومره قدرې دوعا يې وکړه:
- خدايه! گنهکار ته دې معافي وکړه.
او بيا د ناتاشا د ليدو په نشه کې غرق شو ، سر ته يې ودرېد او له ځانه سره بيا گډ شو:
- يره نجلۍ! په ولا چې د خپلې کابلۍ مينه مې در باندې ماته کړه.
غوښتل يې بيا بستري ته شي چې د بهادر خان ټوخي له ليري له دې پريکړې واپاره.
بهادر خان چې سريې له ډېرو شرابو څښلو دروند و ، په خدا کې زمان گل ته وويل:
- قوماندان صاحب! دا خورنېا غرمه ده ، بس تيار پرېه چې بازار ته ناوخته شو.
زمان گل ژر ورغبرگه کړه:
- بازار په بلا ووهه ، دا د دنيا حرص دی ولاکه سړي په مور شي.
بهادر خان موسکي شو:
- ښه سمه ده ، څنگه وه شپه دې؟
زمان گل ځواب ورکړ:
- بس څه يې کوي بهادر خان! په وېښه او بېدنه سم له ښاپېرو سره وم ، سم دم د کوه قاف غرونو کې ټوله شپه گرځېدلی يم.
بيا څه پوښتنه په زړه کې وروگرځيدله:
- بهادر خان! دې شين سترگې ته کومه شرعي لار نه جوړېږي چې څلورمه مې شي؟
بهادر خان ځواب ورکړ:
- قوماندان صاحب! دا خو څه افغانستان نه دی ، دلته خو ازادي ده ، نه به ته ټينگ شي او نه دا.
زمان گل يې خبره تصديق کړه:
- يره دا خودې رښتيا وويل ، اوس چې مې دا خوند وليد کله يوازې يوې ته کښېناستی شم.
بهادر خان وپوښت:
- ښه دا نورې خبرې خو به پتې شي ، اوس به دې خلکو ته د رېږې څه وايي ؛ قوماندان صاحب؟
زمان گل موسک شو:
- که رښتيا درته ووايم دې رېږې ته ډېر پخوا تخنېدم ، بس په پلمې پسې وم او بهادر خان کت په خدا شو.
- او پلمه نو خدای داسې پلمه درکړه چې هېڅ چاره دې نه وه.
په دې خبره دواړو په کت کت وځنډل.

براتسلاو ، سلواک

د 2003 ميلادي کال د اکتوبر 10

فرمان

والي او د ولايتي شورا مشر له ډېرې غوسې له خپلې چوکۍ پاڅېد او د ولايتي شورا ناستو غړو ته په لور غږ په خبرو گډ شو:

- نور نوزما د زغم کاسه اخر ته رسېدلې ، که دا چورتالان همدا سې گډ وي ، له دې ولايته به ياغيستان جوړ شي .

مستوفي په خبرو کې ورو لوبد :

- څه چاره په کار ده ؟

د امنیې قوماندان وويل :

- چاره دا ده چې په غلو دې نور رحم ونه شي .

ټولو په يوه ساه وويل :

- خود ، په غلو رحم بايد ونه شي .

د زراعت د رئيس دې پوښتنې ټول حيران کړل :

- غل که هر څوک او هر چا پورې تړلی وي ؟

والي ژر ځواب ورکړ :

- خامخا ! عدالت بايد وساتل شي .

د پوهنتون رئيس نيوکه وکړه :

- تېر کال (6) غله معاف شول ، دا ټول په موره چارواکو پورې تړلي وو ، د چا اوښي وو ، د چا د تره زوی ، د چا وراره ؟ .

والي بې په غوسه خبرې پرې کړې .

- نور نو په هېچا رحم نه کوم ، همدې بې عدالتۍ خو ټول بنار په غلو اړولی ، دا ځل که ما هم په غلا

ونیسئ ، لاس مې بايد پرې شي .

بيا بې د څارندوی قوماندان ته مخ و اړاوه او ويې پوښت :

- څومره د غلا پېښې راجستر شوي ؟

قوماندان په بېره ځواب ورکړ :

- صاحب ! يوازي په تېره مياشت کې (900) .

والي له غوسې سور و اوښت او چيغه يې کړه :

- د خدای لپاره (900) ، ؟ نور نو ځمکه ځای نه راکوي .

بیا بی په لوړ غږ امر وکړ:

- بس چې داسې ده ، نور نو باید سخت مقررات وضع شي .

د محکمې رئیس لاس پورته کړ:

- صاحب ! که قوماندان صاحب فعال شي د (900) په ځای به (1800) غله ونیسي او بیا له ما نه په همدې مېز (1800) پرېکړي لاسونه وغواړه .

په والي دا وړاندیز د پرېنه ولگېد:

- ښه وړاندیز دی ، دا بی یوازې لار ده ، بیا دې نو څوک نرشي او غلا دې وکړي .

د والي خبره لا بشپړه شوې نه وه چې د ښار د امنیتي حوزو مشر د ولایتي شورا غونډې ته راننوت .

د هغه نابیره راتگ د شورا ټول غړي حیران کړل .

والي سمدلاسه وپوښت:

- څه خبره ده ؟

په کراره بی ځواب ورکړ:

- صاحب ! په یادولو بی د یوه پولیس په توگه شرمېږم .

والي په غوسه شو:

- خبره مه شاربه ! وایه څه تکه رالوېدلې ده ؟

د حوزو مشر غلي شان له خولې ووتل:

- ستاسې موټر پټ شوی دی .

دې خبرې د ناستو کسانو په منځ کې عجیبه غوغا جوړه کړه ، ټول یو بل ته ځیر شول او د هر یو له خولې په حیرانتیا ووتل:

- د والي صاحب موټر !؟

- د والي صاحب موټر !؟

- د والي صاحب موټر !؟

د والي او د هغه د موټر کلمه د هر یوه په خوله څو ځله راغله او لاړه .

خوله والي بی اختیاره چپغه ووتله:

- زما موټر !

بیا بی په شرک مېزو وواهه ، خو لږ وروسته په کراره شو .

- که مور همداسې اوده یو ، ما به هم درنه زما د موټر په څېر ژوندی وټنوي .

د والي مرستیال چې د ولایتي شورا مرستیال هم و ، دستي پاڅېد او په احساساتي توگه بی وړاندیز وکړ

صاحب ! نور نورحم په تاخچه کې کېږدی !

والي پوښتنه وکړه:

- نو څه وکړم ؟

مرستیال غوښتل ځواب ورکړي خو مستوفي ترې رومي شو .
- صاحب ! فرمان وليکئ چې له غلو دې د لاس سره يو ځای پښه هم پرې شي .
بناروال پسې زياته کړه :
- او په فرمان کې ستاسو د موټر تښتوونکي ته ځانگړې ماده ورکړئ .
د محکمې رئيس يې په تاييد وويل :
- ستاسو د موټر له تښتوونکي دې ، په لاس او پښې سر بېره پوزه هم پرې شي .
بناروال بيا په خبرو کې ورولوېد :
- له پوزې سره د غوړ لږه برخه هم .
والي ته وړاندې زونو خورا خوند ورکړ :
- بس چې داسې ونه کړم ولا چې ما او زما موټر څه چې ټول له نسحو سره بونځي ، غله ډېر زړه ور شوي دي
چې سخته وېره ونه ويني ، ولاکه لارې ته راشي .
د والي له دې خبرې سره ټول له ځايه را ولاړ شول چې غونډه خوره اعلان کړي . د محکمې رئيس لاس پورته
کړ .
- بس يوه د خير دوعا ، زه همدا اوس دا فرمان شرعي کوم او په والي صاحب يې دستخطوم .
ده لا دا خبره غزوله چې نابره د جرايمو مشر خبر راوړ :
- صاحب ! والي صاحب ! موټر پيدا شو .
والي ژر وپوښت :
- رښتيا ؟ کله ؟
د جرايمو مشر ځواب ورکړ :
- همدا اوس په همدې شپه کې تېلفوني خبر راغی .
والي په خدا شو :
- د غلو غوړونه څومره لږې اوري ، د فرمان يې بيا دومره په بېره واورېدل .
بيا يې پسې زياته کړه :
- ښه ! غل مو ونيو ؟
ځواب يې ورکړ .
- هو صاحب !
والي پوښتنه وکړه :
- آفرين ! څه مو پر وکړل ؟
د جرايمو مشر ورو شان ځواب ورکړ :
- صاحب ! خوشې مو کړ :
والي حيران شو :
- غل مو خوشې کړ ؟

بیا یې په غوسې چيغه کړه:

- نه ، نه ! د هغه باید لاس ، پنبه ، پوزه او غوږ پرې شي.

د پولیسو قوماندان مخ ورو وړاوه:

- والي صاحب ! نور هر څه ما ته پرېږده ، چا چې خوشې کړی بېرته به یې راپیدا کوي او که نه ولا چې ستا

فرمان مې په هماغه نه وي پلي کړی.

خو د جنایاتو د مشردې خبرې د هغه په زړه یخې اوبه وشیندلې.

- صاحب ! غل ستا خپل زوی دی.

د دې خبرې په اوریدو ټول کسان حیران شول او په غونډه کې لوی سکوت راغی ، خو والي په

ورو دغه سکوت مات کړ.

- ای مهربانه خدایه ! ښه دی چې فرمان مې نه دی امضاء کړی.

د محکمې رئیس په غوږه مالی وویل:

- جنابه محکمه خو دومره بېده نه ده ، پوهېږئ چې لېونیان د خدای له ډېرو فرمانونو معاف دي ، نو بنده لا

کومه مولى ده ؟

والي موسکى شو:

- ښه شوي رئیس صاحب ! چې تاسو شاهدي ورکړه ، زما د زوی په ماغزو کې په رښتیا هم خلل دی ، که

یې مو تر له لیکې اړولې وای ، بیا یې نه صاحب کېدم.

بیا یې لاسونه لپه کړل:

- اوس به ټول یوه دوعا وکړو ، خدای دې ټولو غلو ته د نیکۍ هدایت وکړي.

ناستو کسانو په یوه خوله وویل:

- آمین.

بیا یې د محکمې رئیس ته مخ ورو وړاوه او لارښوونه یې وکړه:

- په دې میاشت کې هم له دې فرمانه تېر شه ! دا دوعا کافي ده.

براتسلاو ، سلواکیا

د 2004 میلادي کال د جنوري 5

پيشو

د تېلفون زنگ له درانده خوبه راکېنولم.

په بېره مې غوړې پورته کړې:

- هلو !

ځواب راکړ شو.

- داکتر کاتونا يم؟ سلامونه ! څنگه ياست؟

ځواب مې ورکړ:

- سلامونه داکتر کاتونا ، پوره درې مياشتې له تاسې بې خبره وم؟.

- ؟ ډېره بنده وم؟ ته زما په بوختياوو بڼه خبر يې؟ په درې ادارو کې کار کول او ټولو ته رسېدل؟.

- پوهېږم ، بڼاغلې کاتونا؟ څه نوې زړې؟

- هر څه په خپل حال؟ يوازې نوي کور ته تللې يم؟

- نوي کور ته؟

هو؟ په درې لکه ډالرو ، په يوه اشرافي سيمه کې.

- مبارک ، مبارک !

- خير يوسې؟ پوهېږې عبدالله؟ پلار او مور زما پوره طبعه کوي؟ خوزه ډېره سخته طبعه؟ خپل رازونه او

خپل ځانگړي ژوند لرم؟ داسې نه ده؟

- ولې نه تاسې رښتيا وايي؟

هغې بله خبره کوله چې زه په خبره کې ورولوېدم:

- رښتيا لور دې هم ځانته راولې؟

په بېره يې ځواب راکړ:

- نه ، هغه لېونۍ له نيا او نېکه سره خوشاله ده؟ او زه هم لازمه نه بولم ، چې له ما سره دې او وسپړي.

ما ته دستي د هغې د مېړه په باب پوښتنه سر ته راغله او د هغې خبره مې په نيمايي کې پرې کړه:

- او له بڼاغلې (چابه) نه څه احوال لري؟

له هغه مې هم طلاق واخېست !

- په اند بڼمن غږ مې ورغبرگه کړه:

- او؟ دا خو بڼه کار نه دی شوی.

- څنگه يې کوي عبدالله؟ بڼه کار نه دی؟ خو له اوسنيو ميرونو گوښه ژوند ډېر خوندي دی. ته پوهېږې زه

خراپه بڼه نه يم؟ خو له هغه مېرونو نه مې هم بڼه نه راځي؟ چې د بڼخې هر قدم او پل څاري؟.

- غواړم د ملگري په باب دې وپوښتم:

ژر په خبره کې راوړلې ده:

- په همدې خاطر مې تاسې ته تېلفون وکړ چې له نوي ملگري سره مې وپېژنئ؟ زه به په ټول ژوند کې دې له ځانه لېرې نه کړم؟

پوهېږې ، عبدالله چې هغه ما ته څومره نږدې دی؟ دا له تصور لېرې ده.

- کولی شې چې د هغه په باب معلومات راکړئ؟

- معلومات څه کوي؟ بس ځان راوژگار کړه؟ نوی ملگری او نوی کور دواړه به یوځای وگورې؟

*****

زیرې مازیګرو چې د بوداپست اشرافي سیمې ته چې داکتر کاتونا هلته نوی کور اخیستی و ، ورسېدم؟

- په اسانۍ مې کور وموند . او په بیره مې د کور په زنگ گوته کېښوده .

- درنگ شېبه کې داکتر کاتونا ور پرانېست ، داکتر کاتونا چې یوې وړې پیشو یې دیوه عسکري

باډیګارد په خېر د مخه او شاتله راتله ، ما ته په وارسره د کور هره کوټه ، پخلنځی

? او د لمبلو ځای؟ او نور راوښودل؟

په رښتیا هم د هغې کور په هر حساب صفتي و او د مجارستان د وگړو ډېرو کمويې د دې توان درلود چې

په داسې گرانیه کور کې دې هستوگنه ولري .

- د کور له لیدو وروسته دستي داکتر کتونا وپوښتم:

- څنگه ، خوښ دې شو؟

ځواب مې ورکړ:

- ولې نه! ډېر ښکلی؟ ډېر ښکلی؟

په داسې حال کې چې خپله نازولې پیشو یې د ډېر گران ماشوم په خېر غېږې ته رانږدې کوله حیرانوونکې

پوښتنه وکړه:

- او څنگه؟! زما د ملگري په باب څه وايي؟؟

- هغې پیشو ته اشاره کوله ، خوزه په دغې اشارې نه رسېدم . ځواب مې وغوښت:

- کوم ملگری یادوي؟؟ په رښتیا مې هم ستا ملگري ته تلو سه ده؟. تاسې خو ما ته وویل: چې تاسې

دواړه به زما راتگ ته انتظار باسئ .

- هغې په کرس ، کرس وخنډل؟

- ولې هېرې شو؟ هغه له ما سره ستا هرکلي ته درنه رغئ څه؟!!

- دا څه وايي ، بناغلې کتونا؟ تاسې سره خو دا ستاسې گرانه پیشو وه .

- هغې بیا په کرس ، کرس وخنډل؟ او په خنډني غږ یې وویل:

- خوزه هم همدا يادوم ، او په تېلفون کې مې هم همدا يادوله ؟. بنايي مېره مې لاله ما سره دروازي ته نه وای دروتلای ، خودا وفاداره څنگه له ما دمخه دروازي ته دروسېده ؟.

- هغه بيا زمکې ته ټيټه او پيشو يې خپلې سينې پورې ونښلوله او بيا يې خپل لاسونه دهغې په سرور تېر کړل.

- اوه ! گراني ؟ ته څومره ښکلې او هوښياره يې ؟ رانږدې شه ؟ سينې ته مې جوخته شه ؟ ماچه راکړه . او هغې په رښتيا څو واري هغه ښکل کړه ؟. بيا يې ما ته مخ راواړاوه :

- پوهېږې عبدالله ؟ دا اوس زما لپاره هر څه ده . په دې د لور ، ملگري ، مېره او ټولو ما ته نږدې کسانو تنده ماتوم . او دا ځکه چې اوس هر چا پرېښي يم .

هغې خبرې کولې چې په درنگ شېبه کې يې پيشو بل پور ته پورته او د څه شي په راگوزارولو شوه .

مېرمن کتوننا په بېره له ځايه پورته او ويې ويل :

- لکه چې بيا يې کوم قاب مات کړ ؟ پوهېږې عبدالله دا د يوه نازلي ماشوم په څېر ده ، کله کله خپله سرتنبه گي کوي .

کتوننا په بېره پيشو له پاس پوره رانښکته کړه . په داسې حال کې چې دهغې په سر يې خپل لاسونه تېرول ؟

له ځانه سره په خبرو لگياوه ؟.

- چرت مه خرابوه ؟ سل قابونه درنه قربان ! پوهېږې عبدالله ، مادمخه وويل ؟ دا د يو سپېڅلي ماشوم په څېر ده . کله چې کاروران کړي ډيره بېگناه بڼه اختياروي او هغه رښتيا د يوه سپېڅلي ماشوم په څېر زړه لري .

هغه د پيشو په باب او دهغې د وفادارۍ په باب په خبرو کې غرقه وه چې نابېره پيشو دهغې له غېږې تېر کړ ؟ او د باندې کوڅې ته يې مخه کړه ؟ دا کتر کتوننا له لېږې پرې غږ کړ :

- چېرې لارې ؟ احتياط ؟ گوره د چاد موټر لاندې نه شي ؟ جنجال راته مه جوړوه راوگرځه !

په پيشو پسې له ځايه راولاړه شوه ، خو پيشو په هر څه غوږونه کاڼه او د باندې ووته !

نن د دې د خبرو ټوله موضوع دهغې پيشو وه ؟ هغې د خپلو خبرو په منځ کې ما ته د پيشوگانو ؟ دهغو وفاداري ، دهغو د ډولونو ، نسلونو ، د پيشوگانو د نړيوالو مسابقو او ان تردې چې د پيشو وژنه په ختيځ کې د کومې گناه اندول ده . په باب اوږده معلومات راکړل .

د پيشو په باب له ډېرو معلوماتو وروسته يې وويل :

- عبدالله ، که ته هم زما په ځای شي ، له دې پيشو به يوه شېبه مخ وانې پروې ؟ پوهېږې زه زړه نه يم ، خو ځوانه هم نه يم . ما چې په ځوانۍ کې يو حسابي مين پيدا نه کړ ، اوس به په

دې عمر کې داسې يو ايډيال سړی له کومه کړم ؟ هره ورځ او هره اوونۍ د اشنايانو بدلول د يوې ښځې حيثيت ټيټوي . او نن د دغو گڼو ناروغيو په ضررونو هم له ما ښه بلد يې .

بيا يې په خورا غرور او د موسکا په خپو کې پسې خبرو ته دوام ورکړي:
دا پيشو ، گوره معمولي پيشو هم نه ده. دا د هغې پيشو لورده چې موريې خو نړيوالې لوبې وړې دي؟ دا
هم د راتلونکي کال د يوې نړيوالې لوبې کانديد ده.

د هغې خبرې خلاصې نه وې ، چې د يو موټر د نابيره بريک دروند غږ د هغې خبرې پرې کړې ، په منډه له
خپله ځايه د دروازي په لور و خوځېده. ژر يې له کوچي قهرجنې کړيکې او غږونه راوړسېدل.

- بناغليه عبدالله ، بناغليه عبدالله ، ژر کاغذ او قلم راوړسوه .

د هغې له وارخطايي ډکو کړيکو زه هم خورا اندېښمن او په بېره قلم په لاس لارې ته ورو وتلم .

مېرمن کتونا په داسې حال کې چې ټول وجود يې لږزېده او په چپغو چپغويي ژړل ، په ما له لپرې راچپغه
کړه ؟ .

- وليکه ! بناغليه عبدالله: Bud-0324

په داسې حال کې چې قهر يې ټول وجود نيولی و ، او ټول بدن يې لږزېده ؟ له ځانه سره د لېوني په خپراخته
وه .

- دا بې وجدانه قاتل ؟ چېرته به رانه وتبستي ؟ والله چې د پارلمان او صدراعظم پورې خو مې خپل غږ
ورسوم ؟ .

په داسې حال کې چې پيشو يې سينې پورې جوخته نيولې وه ، ما ته مخ راواړاوه .

- بناغليه عبدالله ما وبخښه ! زه په خفگان کې خپل ځان نه شم اداره کولی ؟ . ما تر تېلفونه ورسوه هسې نه
چې ولوېږم . په سترگو مې توره تياره ده . زه بايد ډېر ژر ترافیک خبر کړم ؟ . دا معمولي پيشو نه وه ، د
خپلې مور په خبر يې د مجارستان نوم په نړۍ کې اوچتولی شو ، سرکال له دې سره پاریس ته د پيشوگانو
نړيوالو لوبو ته روانه وم .

هغې په منډه د تېلفون نمبرې دايرې کړې .

تېلفون يې دا ښووله چې خورا لوی غم او ټکه پرې رالوېدلې . په تېلفون کې د يو جنرال او پوځي مشر په
خپر د ترافیکو ادارې ته سپارښگتنې کوي :

- بلې ؟ هغه بايد ډېر ژر ونيسئ ! هغه بايد ستره سزا وويني ! زما پيشو عادي پيشو نه ده ؟ . هغې کولی
شو ، په سړنۍ نړيواله مسابقه کې د مجارستان نوم پورته کړي ؟ د هغې له مور لا چا د هونيارو
پيشوگانو نړيوالې مسابقې نه دي گتلي ؟ .

داکتر کتونا دغه ویر داسې تروره کړې وه چې د پيشو هېڅ ډول حرکت يې نه شو محسوسولی ، او فکر يې
کاوه چې پيشو يې بلې نړۍ ته لېږدېدلې ده .

ژر مې د هغې پاملرنه د پيشو حال ته راواړوله :

- بناغلي کتونا پيشو لا ژوندي ده ؟ مه وارخطا کېږه !

کتونا ژر په حال راغله ، او په وارخطايۍ يې غوښتنه وکړه :

- نو بناغلیه عبدالله ، زه خو په هېڅ نه یم ، ژر کوه چې ځان روغتون ته ورورسوو .
په بیره یې ما ته د خپل موټر کیلی راواچوله :

- زه په ځان نه پوهېږم ؟ ته پوهېږې او موټر خو ژر کوه ، د خدای لپاره ؟ عبدالله ما درک کړه ؟ بنایې ستا لپاره دا معمولي پېښه وي ، خو په ما لویه بلا را پرېوتې ده . زه به خپل یوازې بتوب څنگه وزغمم ؟ زه به په چالاس راکاږم ؟ ان دا لوی کور خوله کومه مهربانه موجوده پرته زندان دی ؟ له دې پرته له ژونده کرکه لرم ؟ همدا پیشو وه چې په ژوند یې زما باور پیدا کړی و ؟ بناغلیه عبدالله دا زما د مینې او وفاداری سمبول و ؟ دا باید هېره نه شي ؟ هله ژر کوه ؟

او ما په بیره په موټر پېښه ټینګه کړه ، خو لا روغتون ته نه وو رسېدلي ؟ چې د داکتر

کتونا موبایل تېلفون ته د ترافیکو د ادارې له خوا ځواب راغی :

- بناغلی کتونا د موټر لمبر مو سم نه دی درج کړی ، که نورې نښانې ولرئ ؟ ژر د پولیسو ادارې ته خبر ورکړئ .

د دې خبرې په اورېدو داکتر کتونا له ډېره قهره په موټر کې پورته توپ کړ ، خو ژر مې مداخله وکړه :

- مه وارخطا کېږئ ، هر څه به سم شي ، پیدا به شي .

ژر یې په قهر راغبرګه کړه .

تاسې څه وایئ بناغلیه عبدالله ، څنگه به هر څه سم شي ؟ زه نشم کولی دا لوی ظلم وزغمم ، دا بې وجدانه باید د قانون منګولو ته وسپارم ؟ . زه به خپله ټوله سرمایه په دې لار کې ولګوم ، چې هغه ستره سزا وويني ؟

دې دا خبره کوله چې موږ روغتون ته راوړسېدو ، خود موټر له رابښکته کېدو سره سم د کتونا گران بیه پیشو هم ساه له لاسه ورکړه ؟ .

او خدایه ! او په ما یې چېغه کړه :

- بناغلیه عبدالله ، درنيسه مې ! لکه چې په ما حمله راغله ؟

په درنګ شېبه کې کتونا یخ لرګی شوه ؟ او چې ترڅو مې بیړني امبولانس ته رسوله ، هغې هم د پیشو لار خپله کړې وه .

د سلواک جمهوریت

30.3.2002

رسوا

اینځرگل چې څنگه له میدانہ راووت او د خپل ملګري ګلاب شاه په موټر کې سپور شو ، نو له ګلاب شاه
بې لومړنۍ پوښتنه همدا وه .
- ګلاب شاه ! اوس هم ښکار کېږي ، که نجونې له پانګوالۍ سره مغرورې شوي ؟
ګلاب شاه په خندا شو :
- یره ما ویل ته به د افغانستان تنګسو له زوره غورځولی یې ، خو چې وینم دې هماغسې وږی او له زوره نه
بې ولیدلی .
ګلاب شاه هم په خندا ځواب ورکړ :
- په څه شي به مور شم ، زه پوهېدم چې یوه ورځ راکم ، بس همدا خبره وه چې واده مې ونه کړ .
ګلاب شاه حیران شو :
- رښتیا ! تراوسه لاجره یې ؟
اینځرگل ځواب ورکړ :
- بس قسم چې دا نجونې به را په یاد شوې که مې هېڅ نجلۍ ته زړه ورته ، بله دا چې له دې ځایه چې تللی
یم ، په افغانستان کې مې کراره ورځ نه ده لیدلې ، ما ویل یوه ورځ به راکډه کېږم ، بیا به ښځه او بچیان چا
ته پرېږدم ؟ له وطنه مې لاس مینځلی و ، ما ویل زما په ژوند خو ولاکه په قرار شي .
ګلاب شاه په ټوکه وویل :
- هسې نه چې دلته دې ګلونه نه وي کرلي !!
اینځرگل ورغبرګه کړه :
- نه ولاکه مې هېچا ته د هېڅ شي وړاندیز کړی وي .
بیا لږه شپبه غلی شو ، خو ګلاب شاه ژر وپوښت :
- څنگه غلی شوې بچوځانه ؟
اینځرگل ځواب ورکړ :
- که رښتیا درته ووايم ، زه چې تلم یوې ملګرې رانه حمل واخېست هغې ته مې سودا وه چې څنگه به شوې
وي ، هسې نه چې پلار شوی وم .
ګلاب شاه وپوښت :
- څومره وخت ورسره ګرځېدلی وي ؟
اینځرگل په بیړه ځواب ورکړ :

- ايله درې مياشتې ، او له لس کلنه وه ، لا اتلس کلنۍ ته هم نه وه رسېدلې ، خود ظالم لور ډېره بڼا پسته وه ، که چېرې وطن ته نه وای تللی ، واده مې ورسره کاوه .
گلاب شاه وویل :

- شکر و باسه چې نه دي دې کړې ، ما چې کړې ، کومه بڼه ورځ مې لیدلې ، دا بڼه چې له مور او تاسو سره نه جوړېږي .

بیا یې اینځرگل وپوښت :

- بڼه د دې نجلی کوم درس درسه دی ؟

اینځرگل ځواب ورکړ :

- نه ! همددا چې خبر شوم چې داسې خبره ده ، پښې مې ترې وویستې ، ما ویل هسې نه چې په کوم غضب وانه وړم .

گلاب شاه وویل :

- څه ! څه یې کوي ، اوس به واده وي .

دوی په خبرو خبرو کې بیا د گلاب شاه کور ته راوړسېدل .

د ما بنامنی ډوډۍ وروسته چې گلاب شاه د اینځرگل سره په پوره بندار او اوږدو کیسو ستړی شو ،

دستی یې اینځرگل ته مخ ورواړاوه او وړاندیز یې وکړ :

- اینځرگله یاره ! لویه لار دې وهلې ، بڼه پوره به ستړی یې ؟ بس اوډه به شو ، او بیا یې په خندا کې خبره داسې اوږده کړه :

- بس سبا ته د شنبې شپه ده ، پخواني یادونه به تازه کړو ، نو د یسکو ته به دې بوخم ، چې د افغانستان او جگړې ټول غمونه دې له سره والوزي .

اینځرگل یې خبره ومنله .

- بس چې څنگه دې خوښه وي ، که نه زه خود دې ورځې او شپې ځمار ، ځمار یم . ما په افغانستان کې داسې ورځې لیدلې قسم په خدای که به مې په اونیو ، اونیو سترگه پته کړې وي ؟ زه

له بې خوبی او ستړیا سره اموخته یم .

گلاب شاه ورغبرگه کړه :

- ته خو به اموخته یې ، خوزه چې نه یم .

دواړو په کت و خندل او بیا بېده شول .

اینځرگل بڼه درانه خوب یووړ ، خو په درانه خوب کې تېرو یادونو پسې واخېست ، د شوبلو ، راکتو او نورو وسلو مرگوني غبرونو ، د کورنو د سوځېدو ، د ولرې ، تنگسو ټولې شپې یې کره شپه په خوب کې ولیدلې .

که یې چې څنگه له خوبه راپورته شو گلاب شاه ته یې حال تېر کړ .

- يره گلاب شاه اشنا! افغانستان او هغه درېدري مې ولاکه دلته هم که آرام پرېږدي ، يو څه بېگانه ته وکړه چې دا فکرونه مې په بله خوا ولاړ شي .
گلاب شاه ډاډ ورکړ:

- بې غمه او سه ! داسې سرې او سپينې به درباندي وگورم چې په خوب کې به دې هم نه ولي ليدلي .
اينڅرگل له خوشالي و غورېد .

- بس دغه غبره کوه ، او بيا يې گلاب شاه وپوښت:

- څه فکر کوې ؟ اوس خو په هماغه دم کې نه يو ، څلوېښتم کې ورگډېږم او گله ا هم را نه هېره ده .
گلاب شاه وويل:

- په زړه څنگه يې ؟

- اينڅرگل په بېره ځواب ورکړ:

- په زړه خو ولا چې له (18) کلن نه هم په زور کې يم درې ښځې خو په شرط زړوم .
گلاب شاه خوشاله کړ:

- بس دغه خبره کوه ؟ دا نجونې اوس له ځوانانو نه پاڅه ډېر خوښوي .
اينڅرگل موسکې شو .

*** **

د شپې لس بجې وې چې دواړه د براتسلاو يوې نوې پرانېستې ډيسکو ته ولاړل .
په ډيسکو کې گلاب شاه اينڅرگل ته مخ ورواړاوه:

- دا اوسنۍ گله ازما هم ښه نه ده زده ، بس د دې بار مخې ته او درېره ! سترگې جنگوه ، ضرور ښکار په لاس درځي .

گلاب شاه لا خبره پای ته نه وه رسولي چې اينڅرگل يوې تنکۍ پېغلي په ښه کړ .
اينڅرگل په ورو گلاب شاه ته کړل .

- دا نجلۍ ډېره راگوري ، خو ډېره وږه ده .

گلاب شاه وهڅاوه .

- څه امتحان يې کړه .

اينڅرگل ژرد گلاب شاه خبره ومنله ، او نجلۍ ته په بېره ورنږدې شو ، ځان يې په بېره وروپېژاند :
- زه اينڅر يم .

- زه سونيا يم .

- سونيا ! څنگه دې زه څارلم ؟

- زما اسيايان او غنم رنگه نارينه ښه ايسي .

- خوزه او ته د عمر ډېر تفاوت لرو .

- ما ته مهمه نه ده ، زما پاخه ځوانان بڼه ايسې .
اينځرگل سونيا وپوښتله .
- څو کلنه يې ؟
سونيا په بېرته ځواب ورکړې :
- 17 او ته ؟
اينځرزه نازره له خپل عمره (6) کلونه کم کړل .
- زه (34) .
سونيا وخنډل :

- زما د پلار په ځای .
خو بيا يې جدي بڼه ونيوه .
- هسې ټوکه کوم ، که (40) کلن هم اوسې ، پروا نه کوي ، خو له دې د زيات عمر نارينه نه شم زغملی .
اينځرگل د خوشالۍ له احساسه سره سره خورا حيران و ، خو سونيا يې حيرانتيا ژر له زړه والوزوله :
- ولې د نڅا ميدان ته نه راگډه پرې ؟
اينځرگل ځواب ورکړې :
- چې لږمې سرگرم کړم ؟ بيا به درشم .
له دې وروسته اينځر ترسهاره اوږې وغورځولې . د نڅا په پای کې سونيا له اينځره رخصت واخېست او د بيا ليدو لپاره يې ځای وټاکه ، کله چې يو له بله بيلېدل ، نو اينځر په ورو خپلې شونډې د سونيا شونډو ته ورنږدې کړې ، ترڅو يې له رودلو لږڅه خوند واخلي ، خو سونيا ژر تپل واهه .
- نه ! نه ! د دومه ژر نه ، زه دومه اسانه نه يم ، يوازې مخ يې د هغه په مخ ولگاوه او د خپل کور په لور رهي شوه .

اينځر د تېرې شپې په څېر افغانستان او د جگړې کړاوونه په خوب کې نه ليدل ، دا ځل يې ټوله شپه د خوبونو مېلمنه سونيا وه او چې څنگه له خوبه راکښېناست ، بيا د هغې په چرت کې ډوب شو ، او مازيگر يې ملاقات ته ورغی .

سونيا له خوشالۍ په غېږ کې ونيو ، او اينځر يې شونډې لا خپلو شونډو ته نه وې نږدې کړې چې د سونيا د مورد تېلفون زنگ راغی ، مورې وپوښتله :

- سلام سونيا ! چېرې يې ؟
سونيا ځواب ورکړې :

- له خپل نوي ملگري سره .

موريې پوښتنه وکړه:

- دا دې لومړۍ ملاقات دی؟

سونيا ځواب ورکړ:

- هو موريې!

- موريې وپوښتل:

- څوک دی؟

- يو غنم رنگه اسيایي ، وايي د افغانستان يم .

موريې حيرانه شوه .

- هم (34) کلن او هم د افغانستان؟

- هو موريې! پاخه ډېر مهربانه وي؟ ځوانان په مينه کله پوهېږي .

- زه مشوره نه درکوم ، لوريې! خو چې ټينگار کوي ، سبا يې کور ته راوبوله .

سونيا خوشاله شوه او اينڅرگل ته يې مخ کړ:

- پوه شوې چې مور مې څه وويل؟

اينڅرگل ځواب ورکړ:

- نه .

سونيا وويل:

- بس سبا زموږ مېلمه يې ، مور مې غواړي ، تا وويني ، دهغې تصديق ضرور دی .

اينڅرگل وپوښتله:

- مور دې څو کلنه ده؟

- بس ستا همزولي (35) .

اينڅرگل وويل:

- که زما مخالفت وکړي؟

سونيا يې اندېښنه په بېړه ځواب کړه:

- مه وپرېږه ، که مخالفت هم وکړي ، زما مخه نشي نيولی . زه د مور درناوی لرم ، خو مينه ، مينه ده ، ته مې

اوس په زړه کې ناست يې .

اينڅرگل په بېړه ښکل کړه او مشوره يې ورکړه:

- په دې عمر کې دې مور حق لري چې تا وڅاري .

سونیا بی په پلوی وویل:

- مور مې گرمه نه ده ، په همدغه عمر کې مې په یو چا زړه بایلود او له هماغه لومړني کوروالي مې زما نطفه په جوړېدو شوه ، خورا بیرېږي چې زه مې په برخلیک وانه وړم.

بیا مې اینځرگل ته وویل:

- خو گوره زه دومره اسانه او ساده نه یم چې په مینه دې پوره باوري نه شم ، غېږې ته دې بېدېدو ته نه درځم . ان نه غواړم شونډې مې وروډې .

له دې وروسته مې پوره چکر سره وواهه ، او بیا سره له یو بله بیل شول .

سبا اینځرگل نېغ د سونیا کور ته ورغی او له رسېدو سره سمدستي مې د دوي د کور زنگ وواهه:

سونیا مې هرکلی وکړ ، په خوشالی مې دروازه پرانېستله او کور ته مې دننه کړ .

اینځرگل په بیرې پوښتنه وکړه:

- مور او نوره کورنۍ دې چېرته دي ؟

سونیا او سیلی وویست او په ژړه غوښي غږې وویل:

- زه له مور سره یوازې ژوند کوم ، دا مې تېره ورځ هم درته وویل ، پلار مې نه دی معلوم ، مور مې پوهېږي ،

خو له ما هر څه پتوي او بنایي هغه مې هم پوره درک ونه لري .

اینځرگل حیران شو:

- دا څنگه ؟

سونیا ځواب ورکړ:

- مور مې وایي چې هغه کوم اسیایي محصل و ، د تحصیل وروستی شېبې مې وي . خدايزده نوم به مې هم

سم ورکړی وی و که نه !؟

او د هېواد په باب مې هم زما مور شکمنه ده .

د اینځرگل حیرانتیا نوره هم لوړه شوه:

- دا څه وایي !؟ څومره سره وگرځېدل ؟

سونیا ځواب ورکړ:

- له میاشتي هم کم .

اینځرگل مخامخ هېندارې ته ځیر شو او بیا مې په سونیا سترگې خښې کړې ، په اوږدو چرتونو کې لار ،

خو د دروازي د زنگ نابېره غږ مې چرتونه ژر والوځول .

- سونیا له خوشالی چپغه کړه:

- هغه دې چې مور مې راغله .

او بیا مې د دروازي په لور منډه کړه:

دروازه په بیرې پرانېستل شوه ، د اینځرگل چې څنگه په هغې سترگې ولگېدې ، بیا په درنگ شېبه کې له

حیرانتیا سور راواوښت ، غږي مې له وارخطایي سست شول . له خولې مې بې اختیاره ووتل:

- اوه! لویه خدایه! دا کومه معجزه رانبايي،؟ دا خو هماغسې بڼا پسته پاتې شوې، بیا یې بې اختیاره
چپغه کړه:

- تانیا! ما وبخښه!

په تانیا هم خولې راغلې او له غوسې تکه سره شوه، وار له وار په سپکو سپورو شوه:

- بې وفا! بې وجدانه!

خو سونیا ژر مداخله وکړه:

مور یې صبر وکړه! څه خبره ده؟ ته یې پېژنې؟ ما ته خراب سپری نه ښکاري.

اینڅرگل په زاریو شو:

- هو سونیا! زه خراب سپری یم، ستا مور په حق ده.

هغه غوښتل خپلو خبرو ته دوام ورکړي چې سونیا وپوښت:

- ته نو له کومه زما مور پېژنې؟؟ ته څوک یې؟

نور نو تانیا صبر ونه کړ په احساساتي بڼه یې له خولې راوتل:

- ته ږنده یې؟ دواړه په آئینه کې وگورئ!

سونیا نوره هم حیرانه شوه:

- ولې آئینه!؟

تانیا نوره ټینګه نه شوه:

- دا بدمرغه دې پلار دی!؟

بیا یې دوعا وکړه:

- یا مسیح! ښه شوه چې په خپل وخت مې مرستې ته راغلې، زما لور به اوس له خپل پلار سره څه کارونه

نه وو کړي.

دا اینڅرله خولې هم چپغه شوه:

- اوه! لویه خدایه! دا څه معجزې رانبايي؟ په خپله سکني لور دې مټین کړم، دا څه رسوايي ده.

براتسلاو، سلواکيا

د 2003 د اکتوبر 25

کرک

نن شپه رستورانته له هره پلوه ډېر په زړه پورې و ، هم د ساز ډله نوې وه او هم د سندرغاړو ساز او اواز ډېر زړه را کښونکی و ، رستورانته راغلي مېلمانه هم خورا ډېر ډولي او فېشنې وو ، د راغليو نجونو يوې په بڼکلا او بڼا پست کې کمی نه و او هرې يوې له لېرې د سړي پاملرنه د ځان په لورې اړوله ، تر ټولو مهمه دا چې نن زاره او د پاڅه عمر کسان ډېر کم په نظر راتلل او داسې وختونه به کله کله پېښېدل ، بله دا چې نن د رستورانته مېزونو او د ناستي چوکيو هم بدلون کړی و او ټول خورا نوي او بڼا پسته برېښېدل .

حسن به تل له خپلو دوو ملگرو سره دلته راته او تل به د شپږ کسيز مېز تر شا کېناستل ، نن يې بيا بخت وېښ و ، پر مېز مخامخ ورته درې حسينو نجونو ځايونه نيولي وو ، دوی خورا چټي پېغلې وې ، خويوه نسبتاً د پاڅه عمر لرونکې وه ، خو ډېره سخته وه چې په هغې دې د يوې تنکې پېغلې مينه ماته نشي ، جگه لوړه دنگه وه ، وېښتان يې تور او په ډېر عالي سويه يې خپلې زلفې په خپلو اوږو راخپړې کړي وې ، له نازک کميسه يې تيوڼه چې ښه ځيرېدې له ورايه معلومېدل چې ننداره يې خورا خوندوره وه ، د سر له پاسه يې د وېښتانو چتر هم حيرانوونکی و او دې يې د عالي فېشن نماينده گي کوله ، سترگې يې غټې او وريځې يې تورې وې او د نورو اروپايانو په خلاف يې نه وي خرييلې ، بڼايي د شرقيانو دغه احساس يې ښه اېسېدلی و . د هغې شونډې هم د پخوانو په څېر وې او هېڅ ډول رنگ يې پرې نه و منښلی ، د هغې هر څه د تعريف او ستاينې وو ، خو د هغې سرو غومبرو د هغې د څيرې په جوړونه کې تر ټولو لوړ ځای درلود او چې کله به موسکې شوه ، نو د ډېره لېرې به يې د سرو غومبرو د ځلا پرک سترگې و برېښولې . په رستورانته کې ناستې نجونې يوه هم د دې په منگ نه وه ، خو د هغې حسيني څېرې له هر چا زړونه کښلي وو او د ټولو سترگې يوازې د دې په لور کړې وې .

حسن او ملگري يې هم له هماغه پيله په دې گرم شول ، دواړو جوړو تر ډېره وخته يوه بل ته هېڅ ونه ويل او هر يوه جوړه بلې ته د خبرو او پېژندنې د وړانديز په انتظار و ، يوازې د سترگو په رنگارنگ کتلو يې د يوه بل حرکت څارل ، خو د ساز او سندرو د پيل درشل و چې حسن او ملگرو يې دغه سکوت مات او دوی ته يې د پېژندنې وړانديز وکړ د هغوی ځواب مثبت و او بيا هرې يوې ځان ورو پېژاند :

- ناديا

- ناتاشا

- تانيا

د پاڅه منگ بڼکلی بنځه نادیا وه چې تر ټولو یې ځان اول ورو پېژاند حسن په خدا کې خپلو ملگرو ته په هماغه لومړي ځل وویل :
- بس همدا پڅه یې زما .

له دې وروسته د دوی د پېژندنې په ویاړ د پیالو د پورته کېدو وړاندیز وشو او لایې پیالې په سر نه وې را اړولې چې بیا سزیا نو په ساز پیل وکړ ، هر یو پاڅېد او دوی یې نڅا ته راو بللې .
نڅا خورا په زړه پورې وه ، له یوې خوا د سزیا نو مست ساز او سندرو او له بلې لورې د برېښنا د شنو ، سرو گروپانو پر قېدل او لگېدل ، رستوران ته پوره بڼکلا ورو بڅښله ، د نجونو نڅا ، اتنیو او د دوی مستو خداگانو زړونه تخنول او نازول . بڼه شېبه ونڅېدل او د نڅا په جریان کې یې ډېرې کیسې یوه بل ته سره وکړې . دواړه لورې یو له بله خورا راضي وې او چې لا ساز څه شېبه غلی شوی نه و ، تر پایه یې نڅا ته دوام ورکړ ، خو کله چې ساز د لنډ وخت له پاره ودرېد ، نو د معمول په توگه دوی هم بېرته خپلو مېزونو ته ستانه شول . بیا یې څو څو ځلې پیالې په سر راوړولې او چې تر هغې یې دوه ؟ درې ځلې پیالې ډکې او تشې کړې . ساز بیا وغږول شو ، او د سندر غاړو مستو سندرو زړونه و تخنول ، دوی هم په پوره شوق نڅا ته بیا ورو ولاړ شول ، خودا ځل نادیا هغه د پاڅه منگ بڼکلی بنځې حسن دوی بدرگه نه

کړل . هغې تا به ویل په مېز سلیخ شوي وي ، له ځایه هېڅ راونه خوځېده او په خپل ځای یې په څو کې تینگه تکیه ووهله .

- اوه ! خدایه ! هغه ولې داسې برگه او مچو چیچلې ده ؟ بڼایي زموږ له کوم ملگري کومې خطا سره وهلی وي .

دا او دا خبرې ډېرې خبرې د حسن په زړه کې وگرځېدې . په بېرته یې د نڅا میدان پرېښود او د دې د احوال په لټه د دې خوا ته ورنږدې شو .

- سلام ! گرانې ! ؟ ولې خوابدې یې ؟ څه مرسته کولی شم ؟

خو د هغې هرکلی خورا سوړ و ، هېڅ ځواب یې وانه ورنه ورنه . لږ څه شېبه وروسته یې ورو ، خو د غضبه ډکه خبره وکړه :

- له تاسې کرکه لرم ؟ مه رانږدې کېږه !

دې خبرې لکه اسماني تندرد ده په سر کې څرېکې وکړې . نه پوهېده څه وکړي او څنگه یې خبره ورغبرگه کړي او چې غوښتل یې خپل عکس العمل څرگند کړي ، له لېرې یې ملگرو او ورسره نڅېدونکو پېغلو د سر په اشاره د نڅا میدان ته راوباله . هېڅ یې ونه ویل ، او په وروشان د نڅا میدان ته ورگډ شو ، خو اوس نڅا او ساز دواړه په ده بد لگېده او هر څه یې اوس د خپلو ملگرو او د مېزد نجونو د طبعې په خاطر کول . په ده کې اوس د خوښۍ احساس مړ و . په نادیا چې څومره ژر مټین شو ، هومره ژر یې په زړه کې کرکه هم وکړل شوه .

نادیا خپلې سترگې د دوی په لور نیولې او د هر لید او کتلو یې د دښمنۍ او ترېگنۍ اور بلیږي ، د دوی له هر حرکت سره یې افسوس کاوه ، اوسیلې یې ویستل او بیا له ځانه سره څه وایي .
د حسن بیا طاقت ونه شو ، خو چې د ورتلو تکل یې کاوه ، بیا ساز غلی او دی هم بېرته له خپلو ملگرو سره خپل مېز ته راوگرځېد ، دا ځل د نادیا له خولې یې اختیاره ووتل :
- اوف ! چې څوک زما ستاسې په وطن کې مړ وای .
د حسن یوه ملگري په حیرانتیا وویل :
- دا څه پرته وایي ، لکه چې نشه وي ؟
حسن په بېرته په غوسې ځواب ورکړ :
- ښه جوړه ده ، اصلاً ډېره بې حیا او لوی سترگې ده .
د دوی په دې وضعیت لکه چې د مېز نورې نجونې هم ورسېدې ، یوې په ورو شان وویل :
- دا احمقه لکه چې نشه شوه ، پام مه ورته رااړوئ .
بیا یې نادیا ته مخ وروگرځاوه !
- نادیا ! ولې داسې احمقه شوې ، دوی هرڅنگه چې وي مسافر دي ، مېلمان نه دي .
- خود نادیا احساس او کرکه هماغسې تاوده وو .
- آه ! ما به دوی ته دا نڅا ښوولې وای ، چې څوک مې هلته مړه وای .
او د دوی خبرې سره د حسن یوه ملگري مخ ورواړاوه ، او په قهر یې وویل :
- څه دې کولی شول ؟؟ اوس دې هم څه چې دوسې پوره وي ، درېغ یې نه کړې .
بیا د هغې بلې ملگري مخ ورواړاوه :
- نادیا ! هیله کوم ؟ د ارسټورانټ دی ، نه د کرملین مانی .؟ دا د تفریح او پام غلطۍ ځای دی ، نه د ریاست او دیپلوماسۍ .
او بلې یې په پلوی وویل :
- ناتاشا رښتیا وایي ؟ دا زموږ او د دوی خبرې نه وي ، دا د برژنیف او کارمل خبرې دي ؟ دوی او موږ عادي خلک یو .
خو په نادیه هېڅ خبرې اغېزه نه درلوده او د پخوا په څېر یې پرله پسې دغه یوه جمله تکراروله :
- کاشکې زما څوک ستاسې په وطن کې مړ وای ؟ تاسې ته به ما دا نڅا درښوولې وای .
دوی په همدې جنجال کې و ، چې بیا ساز او اواز د رستورانټ چوپتیا ماته کړه ، تر خوا ناستو نجونو بیا دوی ته د نڅا په لور بلنه ورکړه ، ټول سره د دې چې د نڅا مینه یې نادیا په ډېره بېرحمۍ وژلې وه ، ورسره په ډېر سړښت له ځایه پورته شول .
دا ځل نه یوازې حسن ته نڅا سترې کونکې وه ، بلکې د دواړو ملگرو چرت یې هم ښه نه و او دوی هم په هغه شور او قوت سره نه شو نڅېدلی . او چې ورسره نڅېدونکيو نجونو یې دغه حالت احساس کړ ، نو دستي بیا یوې وړاندیز وکړ :

-زه پوهېږم چې نادانې ناديا ستاسې افکار گډوډ کړل او خوشالي يې له تاسې وختوله ، خو خيال پرې مه ساتئ !

او بلې د دې خبره ورغبرگه کړه:

-ناتاشا رښتيا وايي؟ هغه هسې لېونۍ ده ، پروا يې مه ساتئ !

بيا يې ناتاشا ته مخ راواړاوه:

-څنگه خوښه دې نه ده ، چې يو دوه پيالې پورته کړو ، د دې خلکو فکر بايد بلې خوا واوړي .

او د ناتاشا په ځای زموږ ملگري ځواب ورکړ:

-په ځای خبره ده؟ هر څه سترې کونکي دي ، نور هېڅ شی خوند نه راکوي ، فکر بايد بلې خوا ته لاړ شي .

او دوی ټولو يوه بل ته د تاييد په ډول سروڼه وښورول ، او له ځايه روان شو ، خو هلته هم له ورايه د ناديا

تروې تنډې او د دوی په ادرس له ځانه سره د سپکو سپورو زمزمې د دوی په ذهن کې عجيبه ننداره

جوړوله . دوی هرڅنگه چې وو ، زړه لوی کړ ، او په مېز کېناستل ، خو په ناستې يې د ناديا تنډه هم لکه

پښېمانه شوې چې وي ، وغوړېده . له خولې يې هېڅ نه راکښل او قرار په خپل ځای ناسته وه .

ناتاشا دستي په ټوکو کې وويل:

-ناديا ! لکه چې عقل دې سر ته راغلی دی ؟

ناديا هېڅ ونه وويل؟ نه ! ښه ! او نه بد .

بيا تانيا خبرې پيل کړې:

-څنگه ناديا لکه چې د چلنده دې پښېمانه يې ؟

ناديا هماغسې چوپ وه ، او لکه چې بې ځوابه وه ، ناڅاپه ناديا په خبرو راغله ؟ خبرې پرېږدئ ! راځئ چې

پيالې پورته کړو !

ناتاشا ځواب ورکړ:

-موږ هم د څکلو لپاره ميدان پرېښود ، خو له تا هيله کوو ، چې سياست شاته واچوې او نور زلميان

خوابدي نه کړې .

ناديا بيا ځواب ورته کړ ، او لکه چې څه يې نه وي اورېدلي ، خو لږ ځنډ وروسته يې بيا خپله غوښتنه

تکرار کړه:

-خبرې پرېږدئ ! پيکونه پورته کړئ !

پيکونه ډک او په لاسونو کې ونيول شول ، حسن غوښتل يو څه ووايي ، خو ناديا ترې لومړۍ او د خبرو

واړيې واخېست:

-زه به يو څه ووايم؟ خو له تاسې ټولو هيله کوم ، زما شعار بدرگه او تاييد کړئ !

حسن او ملگرو ټولو د تصديق سروڼه وښورول . هغې په داسې حال کې چې لاسونه يې رېږد بدل او

غومبري يې د احساساتو سره رااوښتي وو ، په زور راغږ کړ:

زما خبرې اورئ !؟

ټولو ځواب ورکړ:

- هو ، ډېر ښه .

- نو پيالې پورته کړئ !

ټولو پيالې پورته کړې .

ناديا شعار پيل کړ:

- ستاسې د نابودۍ په هيله !

او پيالې يې بې اختياره په سر راواړوله .

دې خبرې په ټولو لږزه راواسته ، حسن او ملگري يې حيران دريان شول ، حسن غوښتل څه ووایي ، خو ناتاشا پرېښود او ناديا ته يې کلکه څپېړه ورکړه ، خو ناديا د هېڅ او هېچا پروا ونه کړه ، او دا ځل چې تر خود ټولو پام کېده ، د ودکا پاتې بوتل چې نيمایي ته رسېدلی و په يوه ساه ټول په سر راواړاوه . په لږه شېبه کې په رستوران کې عجيبه ننداره جوړه شوه ، سازيانو ساز ودراره او د رستوران مسوول د رستوران د تړل کېدو اعلان وکړ ، ناديا لکه حلال کړی حيوان په زمکه پرمخې برابره غځېدلې وه له خولې يې ځگونه ختل او د بې هوښۍ په نړۍ کې ډوبه وه .

کابل ، د 1370 هجري لمريز د حمل 25

امیب

لا په شپږم ټولګي کې وم ، چې د امیب له نامه سره د بیولوژی د کتاب په مرسته اشنا وم . په دې اړوند مې لوستي وو : امیب یو حجروي حیوان دی ؟ په سترګو نه لیدل کېږي ؟ او یوازې د مایکروسکوپ له لارې انسان کولی شي ، هغه و ویني ؟ هغه د هاضمې جهاز د ګډوډۍ او اختلال سبب ګرځي ، او د امیبیاز (امیبی پیچش) ناروغي پیدا کوي ؟ خو په هغه وخت کې ما د دغه حیوان او د هغه څخه د راولاړو شوو ناروغيو خیال نه ساته ، ځکه په هغو کلونو کې د ډېرې خرابې حفظ الصحې سره سره ډېر کم ناروغېدم ، او چې کله به ناروغه هم شوم ، له ګوليو او ستنو مې ډډه کوله ، یوازې کورنۍ دوا به مې کاروله ، او یا به هم کوم یوناني طبیب ته ورتلم ، خدای به ژرښه کړم .

وروسته له ډېرو کلونو کله چې د ځوانۍ باد زما په وجود راوالت او ښوونځی مې هم په بریالی توګه پای ته ورساوه ، یوې سختې ناروغۍ راڅخه غېږه تاوه کړه . تل به مې له سرخوږۍ ، پیچ ، نفخ او باد ؟ نه سرتکاوه . له دې سره جوخت مې رنګ هم مخ په زیږېدو شو ، او ډنګری ته مې هم مخه کړه . ما چې د خپلې کورنۍ عنعنې له مخې د معاصرو ډاکترانو او درملو ډډه کوله ، له یوناني طبیبانو خورا ډېر درمل او دارو و خوړل ، خو هېڅ شي ګټه راونه رسوله . په دې سبب له یوه کال یوناني تداوی وروسته اړ وتم ، د ښار یوه ډاکتر ته چې د داخلي ناروغيو تخصص یې له بهرني اروپایي هېواده راوړی و ، ورشم . ډاکتر ته ډېرو ناروغانو وار نیولی و ، او د هر چا له خوا یې د تعریف او تمجید خبرې کېدې ، ما چې دغه خبرې اورېدې ، نو په زړه کې مې د ښه کېدو هیله په پوره کېدو په نظر راغله . وروستی وار زما و ، کله چې ور حاضر شوم ، هېڅوک نه و ، او دا مې ډېره ښه خبره بلله ، ځکه فکر مې کاوه ، چې ښه او ډېر به مې سرتراپیه وګوري ، وروسته له کتنو یې لابراتوار ته واستولم .

سبا مې لومړی وار نیولی و ، دستي څنګه چې ورننوتم ، د لابراتوار د کتنې پاڼه مې وربنکاره کړه . د سترګو په رپ کې یې له نظره تېره کړه :

- ما هم همداسې فکر کاوه .

- غوښتل مې پوښتنه وکړم .

- ؟ کوم مرض دی ؟

- خودی راڅخه رومي شو :

- او به مو د نل دي که د شاه ؟

- د شاه دي صیب !

- شاه مو ژوره ده ؟

- نه په کرایي کور کې او سپرو ، شاوخوا مو ټول کورونه خام دي .

ډاکټر د هر څه: کور ، حفظ الصحې ، اقتصادي وضعې ؟ په هکله خورا ډېرې پوښتنې وکړې ، او ما هم مناسب ځوابونه ورکړل. وروسته له پوښتنو يې د نسخې په ليکنه پيل وکړ :
- دا نسخه به دې جوړ کړي ، خو گوره چې د څاه او به ونه څکې ! ? مېوه او ترکاري بايد تل په پتاسو پرېمېنځې ! له گرد او دورو هم ځان لېرې ساته !

***

د ډاکټر د لارښوونې سره سم مې ټوله نسخه استعمال کړه ، د روغتيايي رژيم ، پرهبزاو

نظافت په هکله مې هم د هغه ټولې لارښوونې پرځای کړې. په رښتيا چې دا هر څه گټور وختل ، د نسخې په پای کې مې په روغتيا کې بدلون راغی. له وجوده مې هم د ناروغۍ ډېرې نښې لېرې شوې ، بڼه مې بېرته تر او تازه شوه ؛ ډنگري هم څه نا څه ورکه او له منځه ولاړه ، د کسالت او ستړيا احساس مې هم مخ په کمېدو شو ، لنډه دا چې بېرته پخواني حال ته د ورتلو په لاره سم شوم.

***

خو دا هر څه ډېر لنډ وو ، کال لانه و تېر چې بېرته مې هماغه ناروغي او کړاو د وجود مېلمه شو. دا ځل هغې داسې زما په وجود لنگر واچاوه ، چې د هېڅ درمل زور پرې ونه رسېد ، که جوړ به هم شوم ، دا به ډېر لنډ ، او د دوو دريو مياشتو به يې تېری نه کاوه. بله دا چې دارو درملو مې هم په وجود ډېره بده اغېزه وکړه ، د هغود کارونې په وخت کې به تل بې اشتها ، گنگس او بې هوښه وم ، گولۍ او شربتونه به مې هم په ډېرې سختۍ له ستوني تېرېدې ، او د سنتې په ليدو به مې د ورايه په زړه ساړه ننوتل ، او غونۍ به مې رېږدېدې.

دې حال مې نه يوازې د هاضمې په جهاز ، اشتها ؟ بده اغېزه وکړه ، بلکه عصبي سپستم يې هم راته گډوډ کړ ، حافظه مې تر ډېرې اندازې له لاسه ورکړه ، په اندک خبره به خفه او رنځېدم ، غوسه به مې هم ډېره ژر راتله.

***

دې حال څو کاله دوام وکړ او د هرې ورځې په تېرېدو سره به مې حال نور هم خراب او خړپړ کېده ، تردې چې له ژوند نه مې لاس وځانډه ، او د مرگ شېبې ته سترگې په لاره کېښناستم ، نه يوازې مې لومړنۍ معالج ډاکټر علاج ونه شو کړای ، بلکه د گڼو پروفيسورانو نسخې هم زما په اميب غالبې نه شوې. کله چې به مې درمل استعمال کړ اميب به هم ورک شو ، خو چې يوې څو مياشتې به لا تېرې نه وې ، لا براتواري کتنو به بيا اميب ښوده.

د ډېرو درملو استعمال تردې زما په طبيعت او مزاج بد ولگېده ، چې په معاصر طبابت مې بېخي باور لاسه ورکړ ، او بېرته مې يوناني طبابت ته مخه کړه. خو يوناني طبابت هم دا ځلې د پخوا په څېر نه و ، هېڅ يې د توانه نه پوره کېدل ، په دې وجه مې د هر څه زړه تور شو ، او په دې لاره کې مې ټولې هلې ځلې او زيار بې گټې په نظر راغلل. همدا خبره وه چې ډېر به مرض نه وم پسې اخېستې ، هېڅ طبيب ته به نه ورتلم ، او نه به مې په خپل سر کوم درمل اخېستل.

***

داسې وخت راوړسېد ، چې زه يو بهرنی اروپايي هيواد ته د تحصيل له پاره واستول شوم ، ډېر خوشال وم ، نه يوازې دا چې ښه تحصيلات به وکړم او د بهرني متمدن فرهنگ او خلکو سره به له نږدې اشنا شم ، بلکې په دې وجه هم ډېر خوښ وم ، چې هلته په اميېد ککړېدو امکانات ډېر محدود و ، ځکه د نل اوبه ، عصري بيت الخلاوي ، کانکريتي سرکونو او پارکونو ؟ موجوديت د اميېد وېره له منځه وړه ، او زه په دې کلک باوري وم ، که يو ځلې هلته د اميېد له شره وژغورل شم ، بيا به هېڅکله له هغه سره مخامخ نه شم ، او نه به هم له هغه څخه راولاړې شوې ناروغۍ زما په وجود کې ځالې وکړې . همداسې هم وشول ، څنگه چې ورسېدو ، د ټول گروپ صحي معاينات پرته له دې چې څوک روغ او که ناروغ و ، ترسره شول . لابر اتواري کتنو زه نور روغ وبللم ، د وينې معاينې وې او که د وجود د مختلفو برخو دارډيوگرافي ټول سلامت وو ، خو غايط موادو دلته هم زما د اميېد گواهي ورکړه ، له هماغه پيله دستي بستر شوم ، او لامې اوه ، لس ورځې نه وې تيرې چې روغ ، رمت له روغتون نه رخصت شوم ، د روغتون د داخلي ناروغيو ټولو ډاکترانو تصديق کړه ، چې زه اوس روغ يم . خو له دې سره سره بيا هم زه په خپلې روغتيا باوري نه وم ، او گڼله مې چې بيا به راباندې هجوم راوړي ، خو زما خيالونه او تصورات ټول غلط وختل . زه بيا دلته ډېر کلونه ناروغ نه شوم ، په بريالۍ توگه مې خپل لوړ تحصيلات پرمخ بيول . له شپږ کلن تحصيل وروسته مې د لوړو تحصيلاتو عالي ډپلوم په لاس راوړ ، او بېرته هيواد ته راستون شوم .

***

پوره څو مياشتې وې ، چې ښه روغتيا مې لرله ، راسپارل شوې چارې مې په ډېرې ښې توگه پرمخ بيولې . هاغه پخوانی اندېښنې چې د وېجاړې روغتيا په هکله راسره ملگرې وې ، ټولې هېرې شوې وې . او ځان مې پوره روغ ، رمت انسان بللو ، خو لا څلور ؟ پنځه مياشتې نه وې تېرې ، چې بيا د نس په درد ، هاضمې د جهاز په گډوډۍ اخته شوم ، خو دا ځل ما د پخوا په څېر نه گڼله چې بيا د اميېد په منگولو کې پرېوتی يم ، بلکې تصور مې کاوه ، چې د نامناسبو خوړو په وجه راته موقتي کوم رنځ پيدا شوی وی ، په بېرته ډاکتر ته ورغلم ، د تکليف ټول حکايت مې ورته تېر کړ . ډاکتر د خپلو معايناتو وروسته لابر اتوار ته بيا واستولم دا ځل بيا لابر اتواري کتنو اميېد ښوده . کله چې ډاکتر ته د دوهم وار له پاره د لابر اتواري کتنې د پاڼې سره ورغلم ، ډېره مې ښه خرابه وه ، ډاکتر لکه چې سمدستي د پاڼې په ليدو سره په هر څه ورسېد ، په دې خاطر يې د ډاډينې له پاره وويل :

- کوم سخت رنځ نه دی ؟ روغېږي .

په شکمنه توگه مې خبره ورغبرگه کړه :

- ښه ! ؟ خير يوسې ډاکتر صاحب !

ډاکتر بيا پاڼه مخې ته کېښوده ، او ځانه سره په خبرو شو .

- اميېد ؟ هې هې ؟ په دې وطن کې څوک له دې بلا خلاصېدی شي ؟

دا مې نن لسم ناروغ دی ، چې په اميېد ککړ دی .

او بيا ما تکرار کړه :

- تاسې رښتيا وايي ، زه اميب لرم .

- بلې !؟ د نظافت پام ساته !؟ دا نسخه دې ضروري ښه کوي .

پوښتنه مې وکړه :

- پر هېز مې څه شيان دي ؟

ځواب يې راکړ :

- نور هر څه خوره ! يوازې له خامې مېوې او ترکاری څه وخت پر هېز وکړه !؟ د څاه او به هم درته ښې نه دي

. يا او به گرموه ، او يا د نل او به کاروه ؟ له دوړو او گردونو هم ځان ژغوره .

دستي يې په خبرو کې ورتوپ کړل :

- په دې هر څه پوهېږم ؟ زه د اميب سره پوره بلدتيا لرم .

ډاکتر چې څنگه واورېدل ، په بېړه يې په نسخه کې کوم بل قلم هم ورزيات ، او درې وړې کرنې يې په پاڼه

رابښکودې ، چې د نسخې د درې ځلې تکرار معنا يې ورکوله . بيا يې وويل :

- چې داسې ده ؟ دا نسخه به درې ځلې استعمالوې ؟ ضرور به ښه شي .

د ډاکتر نسخه مې راواخيسته ، او زړه نازړه مې دهغې په استعمال پيل وکړ . پوره څو مياشتې ناروغي

ورکه وه . گومان مې وکړ ، لکه چې له شره يې خلاص شوم ، خو يو کال تېر نه و ، چې بيا ناروغي تکرار

شوه . او په دې توگه مې بيا د څو تېرو کلونو حال و احوال شو ؟ ښه کېدم به ، او بېرته به ناروغېدم . د

مطلقې روغتيا پته هېچېرې نه لگېده ، ټولې هيلې برباد شوې . بېرته د مرگ نيتې ته سترگې په لاره شوم .

***

دا ځل مې پرېکړه وکړه ، چې هېڅ طبيب ته به ځان نه ورنښايم ، يا به ومرم ، او يا به پخپله ښه شم ، خو يوه

ورځ چې مې ناروغي د مرگ اندازې ته راوړسېده ، پلار او ورونو مې زما د ټينگار سره سره بيا د هاضمې

جهاز د ناروغيو يوه پروفيسور ته بوتلم .

پروفيسور چې ځان يې په ټول هېواد کې د هاضمې جهاز د ناروغيو يوازېني او بې جوړې متخصص باله ،

زما د ناروغيو د ټولو سابقو په هکله له ما وپوښتل ، او کله چې زما د تېرو نسخو او خپلو کتنو خلاص

شو ، د مخه تر دې چې نسخه وليکي ، راته وويل :

- که لا براتوار ته دې هم ولېږم ، بل څه نه ليکي ؟ نورې ناروغۍ هم لرې ، خو اساسي ستونزه ستا اميب

دی .

په بې صبرۍ په خبرو کې ورگډ شوم :

- دا څنگه اميب دی ، چې نه ترې خلاصېږم ؟

پروفيسور په ارامه توگه ځواب راکړ :

- د اميب علاج سخت هم دی او اسان هم .

پوښتنه مې وکړه :

- څنگه ډاکتر صاحب ؟

- داسې چې هغه درمل ډېرزيات دي ، چې اميب له منځه يوسي ، خو خبره دا ده چې دلته د اميب د

همپشني وژني شرايط ډېر نامناسب دي. گرانه !

ما په غوسې سره وويل:

- نو چې داسې ده ، نسخه د څه له پاره ؟

- ځواب يې راکړ:

- ناامیده کېږه مه ! ناامیدي بلا ده ؟ که نسخه بشپړه استعمال کړې ، او زما لارښوونې ومني ، خدای به دې ښه کړي .

په بې پروايي سره په خبرو کې ورولوېدم:

- نو تاسې خو وايي ، چې دلته د اميد وژني شرايط ډېر نامناسب دي .

په بېرته يې زما خبرې پرې کړې:

- رښتيا درته وایم ؟ اساسي نسخه دا نه ده ، اساسي نسخه زموږ د هېواد حفظ الصحه ده ، په دې شېبه کې

مې په غير ارادي توگه له خولې ووتل:

- نو دا حفظ الصحه به کله ښه شي !؟

ډاکتر په ورين تندي راغبرگه کړه:

- کله چې جگړه پای ته ورسېږي ، او زموږ هېواد د تمدن او پرمختگ په لور لوی گامونه پورته کړي ؟ ایا

تا په هغه هېواد کې هم کله اورېدلي وو ، چې څوک دې په اميب ، اسکارېس ، جارديا ، تينا ؟ ککړ شوی

وي ؟ او که داسې څوک وو هم ، د گوتو په شمار به وو ، خو زه په ازموينې سره درته وایم ، چې دلته به هېڅ

کورنۍ نه وي ، چې په دا څېر پرازيني ناروغيو دې نه وي ککړ .

زه بيا په خبرو کې ورگډ شوم ، دا ځل مې ډېر مزاج تريخ شوی و .

- دا خو نو ډېر کلونه نيسي ؟ تر هغې وخته به زه ؟

ډاکتر مې دستي خبره پرې کړه:

- دا د ډاکتر له پاره نه ښايي ، خو تاسې ما اړ باسئ چې درته ووايم .

په وارخطايي مې وويل:

- څه بايد راته ووايي ؟

ځواب يې راکړ:

- بايد درته ووايم ، تر څو چې زموږ همدا حال وي ، د دې ناروغيو علاج هم ډېر ناشوني خبره ده .

بيا يې نسخه راوسپارله:

- خو خدای مهربان دی . ښه به شي ؟ ناامیده کېږه مه !

او ما لکه د ډاکتر خبره چې هېڅ نه وي اورېدلي ، په مات زړه د ډاکتر نسخه کله چې له کتنځي راووتم ، په

ناخوداگاه ډول څيرې څيرې کړه ؟ بيا هېچا ته ورنگلم او ټول فکر او هوس مې له هغې ورځي دې ته

راگرځېدلی دی چې کله به جگړه پای مومي ، او کله به موږ د تمدن په لور اوچت گامونه اخلو ؟

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**